

Tobić Tobić

Graden sam ko sveti lonci

web release: pdf edicija Harizdat
(prvo izdanje 25.09.2005.)
www.harizma.com

Sadržaj

Priča na rasklapanje	3
Jesam, dlakava sam po čitavim nogama	7
Građen sam ko sveti lonci	11
To i đene-đene, ali...(ili: vaspitanje, ludom radovanje!)	19
Religija	22
Kada dasweć idi yoi	23
Zabranjena priča o rotkvicama (pročitaj pa spali!)	24
Šta okrivljeni ima da izjavi u svoju odbranu	26
Šta te to čini srećnom subotom uveče	27
Dva prema jedan za domaćina	31
Tramvaj zvani čežnja	32
Ako pročitaš ovu priču život će ti biti lepši	35
Glupost je neuništiva	36
Kada treba da uđem u neku prodavnicu spopadne me neobjašnjiva trema, kuce mi brže srca - dlane mi se znojevi	40
Užegla revolucija	41
Naučila ga je da vozi bajs a on nju da pliva	42
Sve je otišlo u kurac	43
Pa rade ljudi svoj pos'o	44
25. avgust	47
Priče o Milenku iz pivnice	49
Novogodišnja	51
Što reče moj drugar Stripi u nekom njegovom stripu o Joci Hibridu - ako ne shvatite ovu priču nikada nećete uspeti u životu	56
Pegazov nastanak i pronalazak užeta	57
Ajme meni ajme meni	59
Kako je Sima ubio Gagija	61
Spjalica ding dong	63
Ja sam pokusni kunić	65
Nedelja popodne u pola pet prazne su ulice...	66
Ni njeno carstvo nije od ovih svetova!	67

Priča na rasklapanje

Kad sam ono prvi put umro, dogodilo mi se isto što i drugima. POSTAO SAM SVE ONO ŠTO NISAM BIO ZA ŽIVOTA. Postao sam dojučerašnje NEJA, beskonačni svet koji me je okruživao tokom života u svim pravcima. Naravno, ovako nešto bi bilo sasvim nemoguće, jer ne mogu svi biti sve kad umru. Ali, to je regulisano tako što mrtvi postaju sve, ali samo u jednom, već potrošenom vremenskom intervalu. Ja sam bio ceo svet recikliran u vremenskoj kocki od 19 sati, 15 minuta i 15 sekundi, do 19 sati, 16 minuta i 45 sekundi, trećeg marta 1829. godine. Svaka vremenska kocka prostirala se na 90 sekundi. Sa svih šest strana imao sam vremenske komšije, koji su imali svoje, i tako u nedogled... Nije bilo moguće kretati se u vremenu (jer je vreme tapkalo u onih 90 sekundi), niti u prostoru (svi su bili skoro ceo prostor), no kao pandan vremenu i prostoru postojala su druga dva parametra, koje je nemoguće opisati vašezemaljskim pojmovima, jezikom običnih, još neumrlih smrtnika.

Jedan od šestorice komšija mi je bio i B. Sučević, u uskim krugovima ondašnjih teoretičara književnosti za decu, poznat po tome što se između dva rata zalagao za zabranu bajki, pod uticajem rasprava vođenih u Evropi i kod nas. Sučević je bajku proglasio izvorom straha i sujeverja, a čitav spor se proširio na problem fantastike u literaturi za decu i omladinu.

Toga dana (ako se to uopšte može nazvati danom) vodili smo iscrpnu raspravu o tome da li mogu da izgubim opkladu da ću da izgubim opkladu. Pružio mi je ruku i podrugljivo rekao:

- Znači, kladiš se da ćeš da izgubiš ovu opkladu... Ma, nema šanse! Seci Pjer! - obratismo se trećem zajedničkom komšiji, a zatim se nakašljao, uozbiljio i smireno mi dozvolio: - hajde dzvirni!

Zavirio sam kroz rupicu na njegovoj bradi i kao kroz durbin video: Sučević, ja i još desetak ljudi čekamo ispred Auto-moto društva. Svi se bojažljivo nećkaju da uđu. Čekali su da neko probije led, uvereni da će im to umanjiti tremu.

- Ma, 'ajde, nije to ništa. Samo uđi i pitaj! - bodrio me je Sučević.

Ušao sam oprezno. Auto-moto društvo je bilo u jednoj od kancelarija u osvetljenom i urednom podrumu čiji su hodnici zastrašivali ledenom tišinom i jednostavnošću. Prizor me je podsetio na hodnike svemirskog broda iz Rata zvezda. Pokucao sam na jedna u nizu vrata. Unutra su bile

dva žene. Jedna je bila za pisačom mašinom, dok je druga bila nagnuta nad njom, zauzeta nekom rekla-kazala temom.

- Da li ovde mogu da se prijavim za polaganje vozačkog ispita? - upitao sam stidljivo.

- Može i ovde. Recite mi, molim vas, vaše podatke - bila je ljubazna ona za stolom. Ona druga me je preko dignute nozdrve gledala sa nepotrebnim prezirom i gađenjem.

- Izvolite - pružila mi je ona ljubaznija nekakav papir - prepisala sam vam ovaj recept. Savetujem vam da požurite da ga podignete. Sve apoteke se uskoro zatvaraju.

Izašao sam iz Auto-moto društva s douvetnim osmehom na vrhu lica i misterioznim receptom u ruci.

- Moraćemo da požurimo! - doviknuo sam Sučeviću i požurio ka parkingu. Vozio sam poluzakrčenim auto-putem. Treba naglasiti da ovde niko nema vozačku dozvolu. Tako nešto ovde apsolutno ne postoji. Ali, policijska kontrola je vrlo česta i rigorozna. Ipak, rizikovao sam i vozio najbrže što se moglo. Naša zelena škoda trule limarije ispredala je žalopojku godišta svoje proizvodnje, dok se sa radija čula pesma neke grupe Doors-kog stila.

Ostalo nam je jako malo vremena za podizanje leka, pa još... ..samo nam je ovo falilo!... Policajac pored puta ispružio je tablicu stop milicija i pokazao mi da se parkiram ispred njegovog automobila.

- Pu, majku mu! - progundasmo u glas.

- Dobar... da kažem dan! Vašu vozačku, moliću lepo! - naravno da je nisam imao, baš kao ni on. Pokušao sam da blefiram. Ako sam trpeo taj policijsko-paradoxalni teror za života, e sad vala više neću!!!

- Dozvolu, jel'!? Meeeni tražiš dozvolu?!!! - besneo sam - Znaš ti, bre, bđalo ko sam ya?!!! 'Si sves'an kome tražiš dozvolu! (PAF! - šamar) Našo žutokljunac od mene da traži dozvolu, 'ej molim te, vidi! Znaš ti ko ti je pisao udžbenike za Akademiju? (ŠLJAS!!! - šamar) Daj broj! Brzo izdiktiraj broj značke!... Jel' ti to hoćeš da mi daš do znanja da sumnjaš da imam pišljivu vozačku ispravu?!!!

- Ne, ne, ne, sačuvaj me bože i sakloni! To ja nikako nisam rekao - pravdao se mladi čuvar reda i zakona, nervozno nameštajući kragnu. Da je bilo vremena možda bi mi ga bilo i žao - Izvinite, izvinite, nisam Vas iz prva

prepoznao - njegove uzortćene kolege su se pravili da su jako zauzeti proveravanjem drugog vozila.

- Nemojte, molim Vas! Ko boga Vas molim. Nemojte da me prijavite, znate... hranim decu, ženu i staramajku, znate... - balavio je žutokljunac koga mi sad skoro beše žao.

Ostalo nam je još nekoliko minuta za podizanje leka. U pozorište smo stigli pred sam početak predstave. Kupili smo karte i utrčali u salu. Skoro sva sedišta bila su rasprodata. Pošto smo stigli poslednji, dobili smo neka nezgodna mesta u pretposlednjem redu. Zidovi pozorišne sale bili su police pretrpane gomilama lekova. Pokušao sam da nađem onaj sa recepta, ali uzalud. Prišla mi je ljubazna apotekarka, čija je pločica na mantilu nosila ime: Jaša Prodanović.

- Izvolite, za vas.

- Evo, ovo sa recepta, ako može... - prošaputao sam, postidešen što sam isprva sam brljao po policama. Svetla u publici su se postepeno isključivala, što je značilo: predstava samo što nije počela. Apotekarka je u polumraku pročitala doktorski naškrabano ime leka i blago klimnula glavom.

- Hmm, nemamo ove medikamente, ali posedujemo adekvatnu zamenu. Samo - zbunjeno je gledala oko sebe - gde je drugi?

- Šta drugi? Koji drugi? Kako sad drugi? - nervozno sam ponavljao.

- Paaa, ovaj drugi sa recepta. Ovo je dvojni recept izdat u Auto-moto društvu, zar ne?

- Da, ali koji drugi?

- Ovde lepo piše: Deja Ruzmarin. Bez njega ne dajem ni tebi. Takvi su propisi koje smo dobili iz ministarstva... Nemojte, molim vas da pravite probleme! Sledeći...

Prišao mi je jedan čičica koji je takođe kasnio na predstavu i ljubazno mi došapnuo:

- Aaa, to su ti, šinko ovi recepti iz auto-moto društva. To nikad neš moći da podigneš. Oni uvek stave još po jednog na taj recept, a taj drugi je uvek neko ko je još uvek živ, tako da je ovde nemoguće da... ma, zapravo, šta ti uopšte objašnjavam... man' se te rabote... - produžio je dovlačeći se do svog mesta.

- Pardon... oprostite... ako biste bili ljubazni da samo malo... e... ..hvala

- došao sam do sedišta pokraj Sučevića i bezvoljno mu priznao:

- Bio si u pravu. Dobio si opkladu.

Iz džepa sam izvadio maštu, u koju smo se inače kladili, i pružio mu s kiselim smeškom. U tom trenutku, na pozorišnoj sceni naivna Snežana je zagrizla otrovnu jabuku, koju joj je uvalila zla veštica.

Opisane događaje, kao kroz durbin ili kaleidoskop, gledao sam kroz rupicu na Sučevićевой bradi.

- Pare na sunce! - smeškao sam se pobeđnički. Dobio sam onu opkladu!

12. novembar 1997.

Jesam, dlakava sam po čitavim nogama

Sedimo u afričkom letu i pijemo pivo, a Afrika je kafana. Mi nikada ne idemo u Afriku, kontinent, mi to ne znamo kako.

- Kume, daj dinar! - traži mali garavi.

- Ako se, uz to, zapali cigareta na nekoj ravnoj deonici, nizbrdo ne valja, prebrzo izgori, pa čovek dozvoli sebi da pomisli kako mu se, kad baš hoće, može da bude istovremeno i sportista i da koristi sva blagotvorna dejstva duvana, uživanje se, po ko zna koji put, umnogostručava, uz osećanja koja tim spajanjem suprotnosti izazivaju inat, bezbrižnost, samosvesna ležernost i onaj stav, koji se dá opisati kao "baš me briga, može mi se" - odgovara mu Matorry u second-hand biciklističkoj opremi ispuštajući duvanski dim pod uglom nadmenosti.

- Kume, šta lupaš. 'Će mi daš dinar, kume, 'aj! - mali se umiljava polusažaljivo.

A tek kad se zapali na kraju deonice, po mogućstvu uspona, duvan ispunjava pluća više nego ikada i svako crveno krvno zrnce ga oseti, pa je doživljaj potpuniji nego što obično jeste, a cigareta se puši sa punom svešću o lepoti ukusa i o štetnosti. - nastavlja Matorry i povlači još jednom šeretski.

- Ti si lud, kume, šta pričaš to!? Kume, daj ti - nalazi novu žrtvu u Bojanu Anđelkoviću, pesniku na putovanju.

- Jesam, dlakava sam po čitavim nogama, to bi bio užas kad bih morala da se brijem... Živjela sam u manjem gradu i nikoga to nije nerviralo, čak su govorili da su dlakave ženske "dobre ženske", ali niko nije blejio u mene jer je to bilo normalno... I muški su se uvijek okrećali uz divljenje za mnom... Naravno, dok nisam došla u inostranstvo pa sada ne smijem ni suknju da nosim... Što se tiče mene, meni ne smeta, neka bleje, ali mom mužu naravno dlake ne smetaju, ali mu smeta što se svi okreću za mnom kao da sam, ne daj bože, neko čudovište... Ja ne želim da se brijem, a naravno ni moj muž mi ne da, ali zato mi ne da da nosim suknju a ne pamtim kad sam otišla na bazen zadnji put... - vjaka se Bojan tričetvrt sažaljivo.

- Kume 'si ti žena, kume, daj banku, aj, kume, aj'!

- Šta??? Depilacija??? Pa da me gule k'o kozu, znaš li ti koliko toga ima? Od vrha do dna... da mi oči ispadnu... - paniči pesnik.

- E, vi ste ljudi. Kume, ti si lud! Lupaš. Pićeka ti materina kume. I tebi kume! - pobeže koji metar.

- Kumo, daj ti! - prilazi drugom stolu osažaljivstvu uprt.

- Stara indijanska poslovice kaže: "Ako moraš da progutaš žabu, nemoj da je mnogo gledaš, već je progutaj, a ako moraš da progutaš nekoliko žaba, progutaj prvo najveću." Mi se držimo te poslovice - odgovara mu Anica Gatalica, pitomka prve generacije žena policijske akademije.

- A! - zastade zbunjen - a ste vi ovde svi lud!. Kumo, samo dinar, aj! Kumo!

- Mnogo je prijatnije jesti kolače nego sirovu šargarepu, ali je zdravije jesti šargarepu jer je pojam života. Ako samo jedete kolače, umrećete od srčanog udara - logično će Gatalica.

- Pu, kumo! - pljunu, pa minijaturno pobeže. Za njim potrča Bora, Gatalicin momak.

- Danes vsak išče svoj look, imidž, saj lastna eksistenca sama po sebi ne more biti već nikakršen argument, tisto kar se ceni, je tekanje čez rob vsakršne identitete - Bora će, pedagoški mlako ga cimajući za rukav - Descartesovo prvo načelo filozofije »Mislim, torej sem« je v vsakdanjem življenju dobilo svoj korelat v geslu: Pojavljam se, torej obstajam. Vsak je, baudrillardovsko rečeno, postal imresarij svoje lastne pojavnosti.

- Kume, šta lupetaš, pusti me kume, vi ste pobrljavili u mozak svi. Ti si najlud!

- Hoću da ti kažem mali, trebaće ti u životu. Sad me dobro slušaj: Danas svako traži svoj look, imidž, jer egzistencija svakog pojedinca sama po sebi ne može više biti nikakav argument; ono što se ceni je preskakanje preko ruba svakog identiteta. U svakodnevnom životu, Dekartovo prvo načelo filosofije Mislim, dakle postojim, dobilo je svoj korelat u motou Pojavljujem se, dakle postojim. Svako je postao, bodrijarovskim rečima rečeno, impresarijum svoje sopstvene pojavnosti, mali!

Šetališnom ulicom Kralja Petra zabranjen je saobraćaj. Gomila tupošetajućih večernih mladeža vrištavo se sklanjala pred nekoliko brzozurećih limuzina. Godina je 2002, crne mafijaške limuzine iz dvadesetih zbnujuju sluđene. Otkud brzozureći očuvani old-car-fashioned zao-bljeni presijavajući muzejski eksponati u kontekstu sasvim obične sporohodne smederevsko-afričke večeri. Škripa usporava, vrata nagl-otvaraju. Sa pragova vise mafijaši. Crna dvadesetih-godina-mafijaško-šanerska

odela, kicoški šeširi, brčići-brčići, lakirane sitaste cipele na isturenim pragovima zadnjih vrata prohibističkih untouchables, bilo jednom u americi, kad je miki bio mlad, dik trejsastih limuzina. Starinske mašinke okruglih municijskih okvira tresu stisnute mafijaške šake i u zubima tompuse. Teror, bre! Bacaju se municijom pokošena telesa do-malo-pre-bezbrižno-ispijajućo-točeno-pivskih gostiju, pada izlog u velikoj celini, pa se raspuče, stolovi bljuju piljevinu, flaše i čaše vrište kao žene, kao izlog onaj drugi, rrrrdaju mašinke, krv se prska vragolasto... Nekoliko sekundi, pa škripa ubrzaljka, tišina, jauk...

- Kume, šta se desilo?!!! - pitam malog, sretno izašavši iz klonjare.

- Znaš šta, kume, radi se o jednoj zloupotrebi onoga što podrazumevamo pod Political Correctness - opušteno će mali. - Ispričaću ti jednu anegdotu iz Slovenije. Uskoro nakon što je Nato bombardovanjem počeo da ruši Miloševićev režim, zajedno sa nekim blago naduvanim društvom, nameravao sam da u poznim noćnim satima nastavim dobro započet razgovor u jednom od još uvek otvorenih lokala u Celovškoj ulici, u koji su povremeno na javne debate pozivali i književnike. Priznajem, bilo je to protiv moje volje jer sam taj klub već bio uvrstio na svoju intimnu crnu listu, pošto su mi jedared, zbog neprimerene obuće - patika, zalupili vrata pred nosom. Naša sujeta se ne može tek tako uništiti, pogotovu ne u Ljubljani u kojoj su ljudi, kada je sujeta u pitanju posebno osetljivi, i zabrana ulaska zbog izvesne neprimerenosti može da prouzroči između ostalog i prave demonstracije. A ipak sam stišao svoj bes, prekršio svoje zlatno pravilo po kome ignorišem klubove koji me ne prihvataju kao svog člana, i dozvolio da me nagovore. Međutim, ni tada nije sve krenulo onako kako sam pretpostavljao da će biti, i bili smo blizu toga da nas obuzme malodušnost dok jedan od saboraca sasvim slučajno nije pronašao čarobnu formulu: aha, ne puštate nas unutra samo zato što smo Srbi. Na tom mestu, suvišno je opisati kako se naš položaj promenio u trenutku jer smo odjednom bili tako reći ljubazno pozvani unutra. Pa nije reč o tome da je osoba na vratima bila srpskog porekla i da je htela da učini izuzetak za svoje zemljake. Bila je reč samo o tome da su u vreme kada je ne tako zanemarljiv deo slovenačke javnosti u najbrojnijem narodu naše bivše zajedničke države prepoznavao žrtveno jagnje imperijalističke Natove hunte, Srbi uživali neverovatan moralni kredit zbog koga nije mogao da rizikuje ni službenik koji se po svom profesionalnom kodeksu nije mogao

dičiti osetljivošću i pouzdanošću - završava ciganče mangupski nalakćeno
na izmasakrirani kafanski sto. - Nego kume, jel' imaš dinar? - pruži dlan.
Istresem neku siću.

*(featuring: Nebojša Spajić - Vreme uživanja, Radoznala - Serbian Cafe diskusije, Zoran
Đinđić - premijer i Urban Vovk - Balcanis COOLum)*

25. oktobar 1998 + 4.

Graden sam ko sveti lonci

Ali tu je i jedna mala protivurečnost: Život je mnogo jednostavniji, užasniji, i svodi se na rad srca, bubrega, jetre, disanje i neprestano ponavljanje neugodnih pitanja: kako je sve to moguće? Otkuda na ovom svetu? Šta posle smrti? Svestan sam da sam tu zahvaljujući radu pomenutih organa i postavljanju triju pitanja... Prosto se ne usuđujem da razmišljam o radu vitalnih organa da ne bih nešto pokvario. Svuda oko...

Opa! Dok sam isčitavao navedeni deo iz Basarinog Kineskog pisma, stolica je počela da mi se klati. Odložio sam knjigu elegantnim pokretom i počeo da uživam u perverzno uzvišenom pomeranju zgrade koje me je podsetilo na balerinu u luna parku. ZEMLJOTRES! Pogledao sam na sat. Već je 1:49 posle ponoći. Uveliko smo zagacali u 13. novembar 1997. godine. Nije ni čudo! Simbolika brojeva je neumoljivo otkrivala skriveno pravilo: trinaestica u datumu, pa još 1:48 u trenutku zemljotresa ($1+4+8=13!$), i to 1997. ($1+9+9+7=26$, a $26=13+13!$). Sve se to moglo pretpostaviti, ali ko bi se setio. Presecanje tolikih trinaestica u jednoj vremenskoj tački, mora da ima tu nešto...

U mom domu svi bejasmo tako razdragani. Prava harmonična i srećna porodica jedne zemljotresne noći. Detelina sa četiri lista! Ipak (zlobnici bi rekli da nikad nisam zadovoljan), izem ti ja taj zemljotres kad od njega nisam ni poginuo! Sa nestrpljenjem sam iščekivao drugi potres, ali uzalud.

- Baš čudno. Zamisli, a baš pre neki dan si kukao kako skoro nije bio zemljotres - podsetio me je brat.

- Ma, nije to ništa - odmahnuo sam rukom razočarano - seti se samo kako je to bilo u dobra stara vremena. Svi siđu dole, vrte se kolima, kao idu na neku čistinu. Svi se odjednom vole, sklapaju se nova prijateljstva, obnavljaju stara, zaboravljaju se komšijske svade. Da zemljotres ne traje tako kratko, verovatno bi se izneli stolovi na ulice, spremila bi se klopa, piće, muzika, pevaljka čije se sise tresu u ritmu seizmoloških talasa... A sada?! Sad ništa! Svi sede u svojim toplim kutijicama. Svako gine za svoj groš.

- Da, da - smeškao se nostalgično - Kad se setim samo komšije Pijuka, kao u delirijumu je bezbroj puta ponavljao kako će da se preseli kod brata u Pančevo ili neki drugi ravničarski grad. Tamo mu zemljotres, kao ništa ne može. Toliko se usr'o od straha, da je od tada počeo da muca (za detalje

videti "Pegazov nastanak i pronalazak užeta", od istog autora). A tek što je, sav unezveren, vrteo stanice na nekom krš-tranzistoru, u nadi da će nešto da jave, nekakvu zemljotresnu prognozu - sećao se Igor.

I sam sam uključio radio. Od uhvaćenih stanica jedino su Studio B i Radio Pančevo govorili o onome što se dešava. Ostale stanice su, izgleda čekale da prođu cenzuru da li je politički korektno da se objavi da se desio zemljotres. Dugo su pričali o poseti našeg Tiranina Kini. Ako ništa drugo, zemljotres bar odmara od političkih balega. Desilo se nešto, a da Tiranin nije umešao prste... ili možda... šta će on u Kini?

Cele noći sam čitao Kinesko pismo (jedna od 3 knjige koje sam pročitao u životu, tako da nisam baš stručan da je vrednujem) čežljivo očekujući novi potres. To je kao orgazam: tolika muka za nekoliko sekundi uživancije. Kada sam stigao do kraja knjige, svanulo je. Prošetao sam po stanu i usput uhvatio svoju figuru u ogledalu, te sam logično zaključio - i dalje sam građen kao sveti lonci!

Izašao sam u šetnju. Pošto živim na samoj periferiji najmarginalnijeg grada u najupropašćenijoj državi na svetu, mogu slobodno reći da živim na kraju sveta. Nisam krenuo prema centru grada, već na suprotnu stranu. Prešao sam uslovnu granicu kraja sveta i šetao prašnjavim putem, koji je presecao rosne livade. Nisam razmišljao o tome da je to možda granica koju je lako preći, a teško vratiti se... Ipak, sam sam je povukao.

Bio sam obuzet jutarnjom narcisoidnošću. Obuzele su me neke gorde misli da sam, ničeoovski rečeno nad-čovek, genije, izuzetak, nadaren, bogom dat, izvanredna persona koja se retko rađa...+00... Poprilično sam se udaljio od naselja. Gladan sam! Nekoliko minuta bio sam gladan, a onda, kako je rasla moja želja za hranom bivao sam sve sitiji. Toliko sam bio alav, da sam se osećao kao da sam se preždrao... Bilo mi je muka. Povraćao sam. To je pokvarilo predivan miris prirodno trule jesenje okeristike...

Pešaćio sam nekoliko kilometara, uživajući u napadu neskromnosti. Ja sam Genije neskromnosti, pravi Mag samoreklamerstva... A tek moja fizička lepota... Ah, građen sam ko sveti lonci!... Ufff! Umorio sam se, ne toliko od pešačenja koliko od nepotrebnog samohvalisanja bez pokrića. A i malo mi se pripavalo. Rešio sam da se vratim. Kada sam se okrenuo - štrečno sam se od zbuna! Stajao sam na obali mora! Otkud more tu?! Zar iza mene ne bi trebalo da su njive kojima sam prolazio?! Ne, kažu moje oči! Da, kaže moja Aristotelovska logika! Šta je - tu je, nastaviću na

suprotnu stranu od smera moje kuće. Valjda ću shvatiti o čemu se radi, ne mogu kroz vodu. Kad sam se okrenuo...!!!???!... I iza, i ispred - voda! Sa svih strana je bila voda. Stajao sam u nepreglednom moru dubokom svega dvadesetak centimetara. Ipak, krenuo sam u pravcu kuće. Na horizontu - ništa! Pa, to je ludo! Pustinja vode.

Prvo sasvim slabo, a onda sve glasnije, čula se Eight Miles High od Byrdsa. Muzika je jednostavno dolazila niotkud i odasvud. Najpre sam uživao, ali mi je posle pola sata besmislenog hoda i slušanja iste pesme, postalo isuviše monotono i mučno. Poželeo sam da muzika prestane, i gle čuda! Muzika je isključena. Shvatio sam: potrebno je samo dovoljno želeći da bi se nešto i ostvarilo! Tako sam se znači malo pre zasitio - od silne želje. Poželeo sam da budem u svom krevetu, i gle... I dalje sam šljapkao po ovoj beskonačnoj bari... Da, tačno! Ne želim da sam kod kuće. Raskrinkao sam samoga sebe!!!

Eh, šta ti je život! Šljapkanje po beskonačnoj bari, nepreglednom moru suza pod božanskim kačketom. Sve želje se ostvaruju ako ih stvarno želiš, ali želeći želju samu, kao takvu, e - to je greh. Mislio bih tako do sutra, da nisam ugledao čoveka na horizontu, koji mi je išao u susret. Potrčao sam ka njemu, a onda stao... Neka trči on prema meni, šta me briga. Dok mi je prilazio, razmišljao sam novu turu hiper-neskromnih misli u koje sam sve manje verovao. Kako mi se ovaj približavao, sve sam bio sigurniji da je to hodajuće ljudsko biće, starac, izgleda lud ili drogiran. Upitao me je:

- !?!

- Da, znam! - odgovorio sam učtivo - Kina Vam je tamo, u pravcu izlazećeg Sunca.

- ?

- Ne, ne znam Vašu ćerku. Žao mi je, ser! Verovatno bi mi bilo drago da je upoznam.

- ! - zahvalio mi se.

- Nema na čemu, ser. Svako dobro.

- !

- Do viđenja... Samo još nešto, ser. Kako to da Vi stojite u vodi do pojasa, a ja jedva malo više preko čukljeva?

- ** - odgovorio je ko iz topa.

- A, tako znači. Zavisi od gustine tela.

- , ? - osmelio se da pita.

- Da, da, ser! - nisam imao kud - Ne varate se. Stvarno sam građen ko sveti lonci.

Pružio mi je nekakav zeleni koverat. Strpao sam ga u džep i nastavio da hodam u zadatom pravcu. Baš smo se lepo ispričali, pomislih setno.

I tu je već počela da me hvata frka. Šta ako nikad ne nađem put do kuće!? Da li je ovo taj pravac? O čemu se ovde uopšte radi? Kako je ovo moguće? Zašto se ovo baš meni dešava? Da li samo meni? Koliko sam beznačajan! Koji sam ja bedan stvor! Nebitan, mali, zamenljiv, besmislen, nemoćan, glup... Postajao sam sve skromniji.

Baš me zanima kako je to ne biti genijalan! Samo što sam to pomislio - PUF! Pustinja vode iza mojih leđa postade livada. Okrenuo sam se u pravcu hoda - PAF! U daljini se video moj dragi Nameštaj, naselje na kraju sveta. Znači, tako je to ne biti genijalan. Pa to i nije loše. Nastavio (!!) sam u pravcu (!!) kuće. Bio sam nekako paučinasto pospan. Srećan sam što je ovoj glupoj priči ipak kraj...

Iznenada, iz daljine se začulo onespokojavajuće zavijanje policijske sirene. Marica je zakočila na korak ispred mene ostavljajući me da se gušim u oblaku prašine.

- Na haubu! - istrčala su četiri specijalca.

- Š...šta?...

- Tišina!!! Imaš pravo da nemaš pravo!

- Hvala! Mislim da ga neću iskoristiti! - pokušavao sam ironijom da povratim samopouzdanje.

- Ćut', kad kažem... Sve što budeš rekao može se koristiti protiv tebe, da se posle iskoristi... i kako ono beše... i... i tako to... - razdrao se najniži počinu šutirajući me po nogama i pipkajući me svuda po telu. Valjda tako proverava, da nemam nešto nedozvoljeno.

- Gle', ovaj je građen ko sveti lonci - smeškao se podrugljivo. Primetio sam da je na njihovim kapama, umesto zastave savezne države, bio simbol srca. Tamo gde je kod standardnih policajaca pisalo Policija, ovde je stajalo La'Murija.

- Ko ste vi? - pitao sam sluđeno - Imam prava da znam.

- Mi smo La'Murija. Ljubavna policija - bio je prijatan najstariji od četvorice - borimo se protiv ekstrema, protiv zaljubljenosti do ušiju, to je odsek za borbu protiv ljubomanije. A protiv pomanjkanja ljubavi, e za to je zadužen centar za... Šta je ovo!!! Šta ti je ovo, mamlaze?!

Iz unutrašnjeg džepa moje jakne izvadio je nekakav crveni paketić nalik na vakumirani kačkavalj u celofanu.

- To je nekakva nameštaljka. Ne... ne znam, stvarno! - bio sam iskren - to nije bilo kod mene. Stvarno nije moje.

Pocepao je paketić vrhom noža i sa kažiprsta liznuo malo crvenkasto-ružičastog praha.

- Opa, bato! Ovde mora da ima bar po' kila prvoklasne šesnaestoprocentne ljubavi. Odležaćeš, vala, ti za ovo... Bato, ti mora da si neki veliki diler! Hnjoh, hnjoh! Ovoliku količinu još nisam video u svojoj La'Murkanskoj karijeri.

Ipak, poneli su se prema meni mnogo bolje od običnih policajaca. Čak su me odvezli do grada i pustili me, uz napomenu da će se protiv mene pokrenuti kazneni postupak, ili tako nešto... Naknadno ću, već dobiti poziv na zvanično saslušanje. Nisam se mnogo uzbuđivao zbog svega toga. Kažu da je kazna obično osam godina srećnog braka, ili jedna godina ljubavnih jada... Odlučio bih se za ovo drugo.

Brzo sam shvatio zašto su La'Murkani bili onako dobre volje. Verovatno iz istog razloga kao i većina ljudi u gradu. Iako je bilo tek osam sati ujutru, ulice su izgledale kao da je karneval, jalovi katarzo-protest, Nova godina, ili u najmanju ruku doček fudbalera sa osvajanja Svetskog kupa. Pucalo se iz oružja svih raspoloživih kalibara, pijančilo se, igralo, skakalo, čestitalo... Da nije ponovo zemljotres?...

- 'Si čuo, bre?! - pritrčao je Deja Ruzmarin i izljubio me - aj', nek' ti je sa srećom!!! - buljio sam u njega ko tele u šarena vrata.

- Šta? Ne znaš?! Ubili tiranina! Ubio ga neki naš matorac, jutros u Kini. Krenem ti ja jutros da podignem neke lekove. Mrtav sam bolestan, puca mi glava, 'ću poludim! Kažu ti oni meni, ne možeš da podigneš, jer ti je ovo, kažu, dvojni recept. Mora da dođe i onaj drugi, na koga je još taj recept prepisan, ali je on mrtav. Pominju mi oni tamo neki Auto-moto savez, neko pozorište, neke bajke, nekog Sučevića ili tako nekog... (za detalje videti epizodu "Priča na rasklapanje", od istog autora) Nego, kažem im ja, bre, jer vi mislite da sam ja liz'o točkiće od kontejnera, se ja, bre, palim na kurblu... Ali lek nisam dobio!... Odem ti ja kući, onako sav iznerviran, uključim TV, kad ono, imam šta da čujem... Javljaju na TV Aždahi, ubili Tiranina. Odma' sam se izlečio, koj' će mi kurac lekovi...

Pozdravim se ja sa njim i krenem kući, probijajući se kroz trubače, kolca, pečene mrtve volove, pečene žive volove što igraju u tim istim kolcima... Nije da mi nije bilo pomalo drago, ali sam znao da smrt Tiranina ništa neće promeniti na bolje. Kao, uostalom ni bilo čija smrt, pa čak ni njegova. Zameniće ga Diktator, ili, u boljem slučaju Patetičar. Još jedna, sasvim mala promena u kaleidoskop-zemlji... A i šta je jedan mali jadni tirančićak prema onima koji tiranišu čitavu planetu?!... A i ovi što slave ne znaju da je sve otišlo u krac (videti istoimenu svesku od istog autora), da tek sad treba da se radi, pa će da im budu krivi ovi posle, pa će onda njih, a i oni baš...

Kontemplirajući stigoh i do svoje jutarnje kuće. Brat je žurio u školu sa standardnim zakašnjenjem od dva časa, majka je spremala doručak i kukala kako nema para, a otac nam je naglas čitao odlomak iz Kakvih-takvih-preživelih novina:

- ...Instrumenti seizmološkog zavoda u Beogradu, registrovali su noćas nešto pre dva lakše pomeranje tla... Epicentar potresa nalazio se u okolini Novog Pazara. Tektonski poremećaj se dogodio na većoj dubini, tako da se osetio na široj površini, ali je bio slabijeg intenziteta. Zbog dotrajalosti raspoložive opreme podatke smo obradili tek posle sedam sati izjutra, i to najpre u zemljotresnoj jedinici broj devetnaest, Palilula, gde je glasao i predsednik okružnog odbora gospodin... bla, bla, bla..... Kad pre stigoste da napišete i izveštaj?! - komentarisao je ironično.

Dok je čitao, setio sam se onog pisma što mi je dao onaj čiča, dok sam šljapkao onom vodenom bestragijom:

“Smederevo 12. 11. 1997.

Ja, Taj I Taj, od majke Tamo Neke i Oca mi Tog I Tog, pri čistoj savesti, zdravoj pameti i svojoj voljom izjavljujem:

U prvih pedeset godina svoga života, živeo sam smerno, bogobojažljivo, povučeno i pošteno. Pomagao sam svoju mi decu da izađu na pravi put, obezbedio im krov nad glavom i nešto para, za prvo vreme, tek da im se nađe. Uzdržavao sam se od svih poroka i do svoje pedesete godine, to jest kalendarskog leta gospodnjeg ‘iljadu devetsto sedamdeset šestog, ostao veran dragoj mi ženici.

Bila su srećnija vremena, moglo se, pa sam ostavljao i nešto para na stranu za sebe. Čekao sam sa nestrpljenjem i taj dan. Kada sam napunio pedesetu, pozdravio sam se sa decom mi i ženom mi, te krenuo da se osamim. Imali

su razumevanja za moju odluku. Od ušteđenih para kupio sam dovoljno droge, tako da mi posluži u narednih dvadeset godina. Tokom života, sticajem okolnosti, bavio sam se profesionalnim istraživanjem u oblasti medicine i farmacije, tako da sam odlično natempirao dozu i vrstu narkotika, baš da mi uvek bude merak, a da opet ne preteram. Jedina prepreka bilo bi prekidanje drogiranja, ali to sam, naravno rešio. Kako sam to rešio objasnio sam nekoliko redaka iznad, a ako do sada sada niste shvatili kako sam to uradio, verovatno ste, da prostite, toliko glupi da ćete zažaliti zbog onoga što sam učinio na kraju svog relativno dugog i po sopstvenoj proceni vrlo konstruktivnog života.

Prošlo je devetnaest godina, a ja sam postepeno smanjivao doze, tako da prošle godine nisam imao nikakvu potrebu za fiksanjem, kako bi to danas mladi rekli. Iako sam uglavnom uživao (mada se, istini za volju, većeg dela baš i ne sećam nešto), ne bih nikom preporučio opisani eksperiment. To se naročito odnosi na moje kolege, a što se laika tiče svim svojim autoritetom i bogatim iskustvom bih upozorio da slične eksperimente sa sobom ne vrše ni sa dugotrajnom upotrebom soka od paradajza, a kamoli...

Pošto sam uspešno okončao pomenutu etapu života mi, rešio sam da se posvetim duhovnom životu u nekoj verskih zajednica, ne praveći pitanje da li se radi o nekoj od verzija hrišćanstva, muhamedanstva, jevrejstva, budizma, ili o bilo kojoj etički prihvatljivoj veroispovesti, obavezno očuvane u svojoj autentičnosti, izvornosti i neiskvarenosti. Putevi su različiti - cilj je jedan! (videti studiju "Religija" od istog autora)

Nakon narkomanskih godina posvetio sam se proučavanju događaja u zemlji (tu mi baš i nije bilo jasno o kojoj je sad to zemlji reč) i svetu. To nešto zbog radoznalosti, nešto zbog moralnih nedoumica koje me razjedaše, a i bilo bi isuviše farisejski tek tako naglo preći sa narkomanskog na uzvišeni život, te sam u tom informisanju proveo čitavu godinu. Saznavši istinu rešio sam da preduzmem bar nešto. Po onoj staroj, da svako treba da počisti najpre ispred svog praga, rešio sam, kako bi to opet danas mladi rekli, da koknem ovu našu kugu od čoveka, ovog našeg nam Tiranina. Čudi me baš da za vreme ovog mog dvadesetogodišnjeg sna to već niko nije učinio. Bar neko ko je zbog njega i sličnih izgubio pola porodice, krov nad glavom, obe ruke i noge (dobro ovakvim opravdavam), ponos i svaki smisao života, a nakon svega još ispao magarac i prosjak, pa stvarno, bre...

Manuo sam se planova o duhovnom životu i zarad viših ciljeva rešio da pođem đavolu na rupu. Sve to nije zbog nekakve osvete ili ne daj bože junaštva, već iz čistog proračuna da će se ovim atentatom spasiti mnogo više od ova bezvredna dva života. Kažem dva, jer sasvim se slažem sa onim da ko se lati mača, od njega će i pasti. Isplanirao sam da se najpre upucam tako da mi ostane još koji minut svesti, snage i prisebnosti (znam ja već kako ću to, ne brinite!) kako me kasnije ne bi mučili, pa da napokon pobijem i to Govno, i gotova stvar (vidite, uspeo sam da se informišem i o nekoliko reprezentativnih kulturnih ostvarenja, odakle izdvajam i ovaj citat). Za ovu operaciju sam odabrao najpogodniji trenutak, a to bi bila poseta našeg Tiranina nekoj stranoj, takođe tiranskoj zemlji. Sutra ujutru krećem u pravcu izlazećeg Sunca. Kada više puta pomenući bude prolazio kroz napaljenu masu kosookih roboto-ljudi, učiniću ono za šta mislim da mi je pravedno činiti, a svevišnji neka vidi kako će za to da me kazni. To već nije moja stvar.

S Pravdom u Srcu i Ravnotežom u Prirodi Voli Vas Vaš Taj I Taj, Čovek Dobro Osmišljenog Života (videti pisaniju !To i đene đene, ali...” od istog autora)

P.S: Kopije ovog pisma proslediti redakcijama svih raspoloživih medija, najkasnije 96 časova nakon atentata!”

Odložio sam pismo i počeo da jedem tople pečurke, koje su topile visokokalorični kačkavalj. Takvu hranu bih baš mogao i da izbegavam, ako mislim da se rešim ove svoje građenosti ko sveti lonci.

- Na sto hleb ne ostavljaj naopako - govorila mi je majka - ne valja se. Mogu zli ljudi da zavladaju kućom.

Poslušao sam je, kao što to ponekad činim.

Zevanje mi prekinu zalogaj...

13. novembar 1997.

To i Ċene-Ċene, ali... **(ili: vaspitanje, ludom radovanje!)**

Kao osnovac, pokazao sam izuzetnu darovitost za matematiku. Na zvaniĉnim takmiĉenjima za uĉenike moga uzrasta, tih godina sam slovio za drugog u odeljenju, drugog u školi, petog u opštini, sedmog u regionu, dvadeset trećeg u republici, ĉetrdeset osmog u SFRJ, sedamdesetog na Balkanu, sedamdeset prvog u Evropi, sedamdeset drugog na svetu i tako dalje...

Ali, šta ĉete! Onda se iznenada, tek onako, ko zna otkud, pojavio Taj i Taj i oštro mi izdeklamovao To i To. Njegovu pretnju sam shvatio vrlo ozbiljno. Nisam imao kud! Morao sam da pristanem. Za poĉetak sam poĉeo namerno da gubim na takmiĉenjima, da bih nakon nekoliko nedelja s predumišljajem dobijao sve lošije ocene i u redovnoj nastavi. Prijemni za Gimnaziju uradio sam solidno, ali ni u ludilu nisam smeo da osvojim maksimalan broj poena. Ipak, Taj i Taj je bio jako razoĉaran mojim bodovima.

Tromo je vukao levu nogu po sveŹem predizbornom asfaltu. Za njim je skakutalo tamno-narandŹasto Źtene, koje je ovaj neprestano poŹutkivao, ali je ono i dalje iŹlo za njim, volelo ga, a ovaj ga opet terao, a ono Źenilo, ono ga volelo, on ga muĉio, a niŹta... Ćudnog li ĉoveka, ĉudnog li psića, ĉudne li mi reĉenice!...

- Kako je, junaĉino?! - obratio se ĉeliĉno hladnim basom. Tupavo sam se smeŹkao pruŹajui mu znojavu Źaku.

- Kakvi su ono poeni? - brzo je preŹao na stvar - sve sami uspesi, momĉe! SluŹaj, olabavi malo! Bilo bi bolje za obojicu. Inaĉe: To i To!!! - muĉkao je neŹto u dŹepu mantila smeŹkajui se naivno ko pariska sobarica.

- Ne!!! Samo to ne. Molim Vas!!! - drhtao sam - biće sve u redu. D-d-daj-d-daajem ĉasnu Titovu pionirsku reĉ!!! - morao sam ĉvrsto da obećam.

Njegova halapljivost je u potonjim vremenima prelazila sve granice zdravog razuma. U drugoj godini Gimnazije zahtevao je od mene da dobijem ĉak ĉistu jedinicu na pismenom iz matematike. Skoro da sam se pokolebao, mada sam bio dovoljno priseban da shvatim - nije bilo Źanse protiv viŹe sile, protiv Tog i Tog! Ali, njegovi apetiti nisu imali granice. Posetio me je na sutrašnjem velikom odmoru. Profesorka joŹ nije ni ocenila za-datke. Mazio je pacova ispod kaputa. Mirisao je kokos.

- Ti me, bre, očigledno nisi, dete, razumelo! - sve više je gubio strpljenje sa mnom - žao mi je - osmehnuo se izveštačeno - moraćeš to malo bolje - živopisno je gestikulirao rukama -- jedinica tu baš i nije dovoljna. To će samo ubrzati uticaj na To i To. To i To izabira najbolje elemente, te će struktura Tog i Toga dovesti do slučaja kada će bog Tor ispustiti čekić... Sve je to, naravno, samo simbolično. Ali će ga protivnici naterati da se preobuče u mladu. U stvari, ne, ne... Oni traže mladu, a on se preoblači. Stavlja kamenje namesto grudi...

Dok je izgovarao gomilu, meni nerazumnih rečenica, izgledalo je kao da će svaki trenutak da zaplače. Dobar je on ko 'lebac, pomislih, to sve on za moje dobro. Prošlo je već desetak minuta otkad je zvonilo za početak časa. U hodniku se čulo sve manje učeničke graje, a sve se više čula buka-vrato-lupalica profesoro-ulazećih-ljudi.

Sledećeg dana sam za vreme velikog odmora, iako ne volim duvan, iz zezanja zapalio ponuđenu cigaru. Taj i Taj iznenada je odnekud iskočio i uhvatio me za nos.

- To nije dobro, sinovac! U Rusiji su takvima, pre samo nekoliko vekova odsecali nos - sadistički me je vukao za nos po školskom dvorištu - drugari su sve to zbunjeno gledali, pogrešno pretpostavljajući da mi je to otac, ili neki rođak.

- Ono si dobro uradio, hmmm... hnjnjenje!... Samo tako nastavi, inače... Ipak, izgleda da je đavo odneo šalu. Na kraju je došlo do toga da sam morao da ponavljam tu školsku godinu. Sve je bilo ništavno u poređenju sa Tim i Tim. Naravno, nastavio sam da uživam u memorisanju gomile uglavnom nepotrebnih informacija, koje smo učili u školi, a kada je trebalo da odgovaram - lupao sam gluposti, ili se pravio da ništa ne znam. Ipak - kasno sam se setio. Poslednje nedelje u školskoj godini, bio sam prinuđen da odvojim popriličnu sumu, kako bih potplatio bar tri profesora. Platilo sam Direktor, Šparki, Fizi i Nemici, tako da sam sa tri jedinice stekao i minimalan uslov za laskavu titulu ponavljača.

Samo što sam obezbedio sigurno ponavljanje, primetio sam nešto jako čudno. Počeo sam postepeno da se smanjujem. Toliko sam se smanjivao, da kada sam ušao u novo odeljenje, bio sam tako mali, da sam upao u rupu između dva parčeta parketa. Odatle sam se često javljao za reč. Pravio se pametan koliko nisam, fascinirao učenike te, zbunjivao profesore te, sasvim srećan mogućnošću, biti spašen od Toga i Toga.

Naprasno sam počeo da kašljem, što me je probudilo. Sanjao sam da sam se smanjio i radio gomilu stvari, koje je teško opisati uobičajenim jezičkim opštenjem. Na žalost, ostali problemi nisu nestali buđenjem. Ponavljanje je intenzivno budilo depresivne crte u mojim šinastim životnim putevima, što im pravac beše krut. Već je pet popodne, a ja se tek sad budim. Zimski je raspust, sve je depresivno, noću me muči nesаница... Nisu mi se pošteno osušili ni krmelji sa ugla očiju, kad sam čuo zvuk očevog Aleka. Pogledao sam kroz prozor. Da, bio je to on. Sa njim je bio i ambasador Obale Slonovače, njegova žena i njihov sin - moj vršnjak. Uh, gde da ih primim?! Kakva sramota! Cela soba je bila zakrčena nenameštenim krevetima po kojima se vukla zabagrela posteljina. Pre nego što su ušli, uspeo sam da je bacim na gomilu u susednoj sobici. Zatekli su me kako nosim prljav veš u kupatilo.

Razgovor na visini sa sinom afričkog diplomate išao je nategnuto. Glupavo sam se kezio loše glumeći učtivost, dok je on uzalud pokušavao da potrefi treću kolonu engleskog glagola write. Za razliku od mene, moji roditelji su uživali u izlivima gostoprimstva. Pokazivali su gostima razne vrste sobnih biljaka koje su gajili, nudili ih kafom, ajvarom, rasolom, pohovanim karfiolom, lenjom pitom... Skoro da sam počeo da se tresem presecan najodvratnijim emocijama, koje nisu imale ama baš nikakav razlog da se pojave baš sada. Puk'o sam! Histerično sam otvorio prozor, izvirio do pojasa ka ulici, širio ruke, lupao se po glavi, čupao kosu i vrištao (da, iz sveg glasa!):

- Ja znam da je ovo samo san!!! Znam! Šššš!!! Ne@ćete da me prevarite!!! Neee!!! Š!!! Š!!! ~!!! 7ič” ""0/,□γ, ŽÎ ×ää Íćććęę: ëë íđđđńóô, öö ÷!!! Hoću da se probudim! Hoću! H-o-ć-u!!! Ne možete vi!... Ne možete tek tako! Ne možete vi mene!!!

Naravno, sve je to bila užasno kristalna java. Na drugom kraju mračne ulice, spazio sam Tog i Tog. Stajao je nonšalantno naslonjen na kontejner. Bio je poprilično neskromno obučen. Sav lakiran, presijav! Žuti mantil i šešir u stilu američkih detektiva dvadesetih godina tog veka. Belo mače veralo se po njegovim širokim ramenima. Gledao me je prestrogo preteći prstom. U džepu mantila imao je digitron mesto maramice. Kontejner je smrdljivo goreo.

10. novembar 1997.

Religija

Gospodin D-12/7@ redovno uplaćuje loto. Igra običan tiket od osam kolona. Upisuje brojeve u prvih šest, iako moli da mu se naplati svih osam. Slučajne brojeve koje bi popunio u preostale dve zapisuje na poseban papirić i uvek, baš uvek, jedna od one dve neuplaćene kolone dobija sedmicu. Jedanput je čisto experimentalno popunio i preostale dve, ali šipak - nije pogodio ništa... Sledeće nedelje stari ritual - premiju (ne) dobijaju brojevi sa nezvaničnog papirića. Dva miliona maraka dobija neko drugi. Pssst... gospodin D-12/7@ zna dobitnu kombinaciju. Gospodinu D-12/7@ osmeh curi ispod nosa, gviri iznad brade - to je izraz potpune radosti, češći no kod ostalih životnih formi.

6.3.1999.

Kada dasweć idi yoi

A sasež dugovaji islo, nege jonjamm. Pilatu ki, nana moij. Sa gugut sesan nesra, ali žito ko ko dasa. Alij, maloj de wewras kukukuo, sada a das yeah! Ide da rewer, a je yuhoy Wostang jeste. Receptu mani, ej bolok!

Wi ste reter yujas, mazse kaki ddo? Na tanate reser jujase di lobat. Wostang nege nana moij, o yeah! Zagovornij slabo. Wostang hopit fefera. Fefera fe tuti fefera. Fefera de Wostang. Terras titil ste jujuse di lopat. Uranjam u znakove - verujem im. Fefera ste di opet lopat, a što! Kake fefera ima zuze, ma ste rerase i rorać. Ste Wostang i ste kupuse, sta derćio ju huyug:

- Deser ste ju Lapirte! - pupoli Wostang.

- Sare treter ćitu ste, a ste reder hulap starunoko? - epupoli Lihužrež.

- We huhul ste o, mastu - uyu pupoli Wostang.

- Deretu ju juhu, saže rapoil, ste rada, a li jer Wostangu?

- Frut feferu ste reste, u hare, u jujuh, u ćitali r sti ret.

Sewer a Wostang ć Lihužrež, j ututur i juhur feferu. Weres feferu Wostang.

Potrebno je da pročesljaš gomilu bezvrednih i nepotrebnih stvari - da bi došao do ono malčice što tražiš. Feferu de setuop Špop š Lihužrež, mamas e jer dedre ste? A wutuy, jujhuy, ma sastre dew serew gugur.

Sastad žerert ste, as feferu polik kijuh da ste mmi. Verder jujhut, mijiu a ste feferu da ser tutr i j uhuyt gžiziko. Deres a tuyui ver da stre. Dereu ju hutrses, ma feferu Wostang. Ma lipok feferu.

Wostang ste feferu Lihužrež. Ali! Šta je uopšte to što tražiš...

decembar 1998.

Zabranjena priča o rotkvicama (pročitaj pa spali!)

Krenuo Milorad Venividivić na pijacu da kupi rotkvice. Beše hladno decembarsko jutro što uvlači glavu u ramena, ruke u rukave. Ali! Milorad je na sebi imao samo bermude havajskog dezena, majicu na bretele i slamnati šešir. A kako to? A što tako, a, a, a?... Pa lepo, kalendar je stvar ljudskog dogovora koji Venividivić jednostavno nije priznavao. Ili bolje reći, upotrebljavao ga je onako kako je to njemu odgovaralo. Prihvatio je da prosta godina ima 365 dana i 12 meseci, ali su mu meseci imali malo čudniji broj dana.. Ove godine odlučio je da januar ima 2 dana, februar 1 (da je prestupni dopustio bi mu 2), mart 3, april 17, maj 63, jun čak 262, jul 5... Iako je kod većine bio 13. decembar, za Venividivića bio je 262., poslednji dan juna. Proverio je i na satu digitroncu... Da, jun 262. Molim lepo!... Za kraj juna bilo je predodređeno suvo vreme sa temperaturama i preko 40 stepeni. To su mnogi pregurali pre stotinak dana, upravo to je Milorad doživljavao na svojoj koži. Sledeće godine uzeću stotinak dana maja, kalkulisao je Venividivić zajapureno hitajući ka pijaci dok je sa usana ispredao zvižduk neke prastare Azrine pesme, koja je u naslovu imala upravo datum koji je trenutno važio za opšte prihvaćen.

Bio je parni dan u mesecu, te je Venividivić hodao unazad kako bi ravnopravno razvijao obe hemisfere mozga, što mu je u njegovoj uravnoteženosti omogućavalo da opstane kao jedan od retkih slobodoumnih ljudi u zemlji u kojoj je vlast davno odlučila da će sve godine biti Orvelove 1984.

A šta su drugi mislili o njegovom ekscentričnom ponašanju? Pa ništa. Nisu obraćali pažnju. Njegova stvar... Svako gleda kako će da sastavi svoj kraj sa krajem... Ali evo četvorice šifonjerski oblikovanih momaka u kožnim jaknama sa pogledima neslućene plitkosti, koji odlučno prilaze našem junaku, i to na samom ulazu u pijacu. Dinamika! Napetost!!!!...

- Dobro jutro. Mi smo ti iz Republičkog ministarstva logike u domaćoj književnosti. Brate, bolje bi ti bilo da prestaneš da se ovako ponašaš u ovoj priči tu, što s' kažu, da te mi malo ne prevaspitamo!

- Ali ja nisam nista zgresio. Samo sam posao da kupim rotkv... - pravdao se Venividivić koji je od straha i zbunjenosti pričao u nekom fontu bez adekvatnih slova - ...ne pisem ja ovu priču... to, ovaj... pisac... znate...

Au!... Ovaj nije tako naivan kako sam pretpostavljao. Provalio je da je samo lik u priči. Koliko samo вреди ta terapija hodanja unazad! A mislio sam da ga sasvim dobro štiti suverenitet i teritorijalni integritet književne fikcije. Baš sam naivan! Ali dobro se setio - šta ti je samosvest!... Onda, ovde bolje da za sada prestanem da pišem... Da ne strada čovek zbog mene! A ni rotkvice nije stigao da kupi...

decembar 1998.

Šta okrivljeni ima da izjavi u svoju odbranu

Poštovani sude, sudijo i vi ostali ovde! Mogu da kažem da vi uopšte niste razumeli moje, kunem se, najčasnije namere. Dobro... to što sam vadio đubre iz kontejnera i bacao ga po ulici i travnjaku... i sami ste rekli, i nije neki prestup. Znajte da sam to radio zato što je sasvim ispravno bacati ostatke hrane na travu i na taj način zemlji vraćati organske materije. One veštačke materije nije grehota izolovati na veštački trotoar... A vidite... to što sam iz bioskopa ukrao jedan pisoar... isto je skroz pravedno. Bilo ih je osam, a nikad se ne koriste svi istovremeno. Nisam ga ja uzeo za svoju kuću! Znete i sami da sam ga iste noći ugradio iza one zgrade u centru, gde ionako svi mokre svake noći. A nije u redu da se oseća miris mokraće i širi zaraza, a organska materija se zadržava na trotoaru umesto... znate već! Ovako lepo, nužnik uz zgradu... šta tu ima da se priča... samo još da se priključi na kanalizacionu mrežu... A i to sam, vidite, dogovorio sa predsednikom kućnog saveta, može čovek da posvedoči ako treba... To je što se tiče moje ekološke aktivnosti. Za ostalo, Bog mi je svedok da sam radio kako valja. To što sam isekao onaj gumeni gajtan onim bandžidžamperima... pa zar sam mogao da dopustim da tek tako prizivaju đavola. Privežu ono za noge i skoče na glavu, obrazujući tako svojim telom ekstremno satanistički znak - krst okrenut naopako. To su vam ti ekstremni sportovi! A na kraju tog sramnog okultnog rituala, mesto da se razbiju o zemlju, a oni, prkoseći svim od Boga propisanim pravilima prirode, zategnu se za onaj ogromni lastiš... Nisam ja kriv što su ona tri dečka poginula. Ja sam ih lepo upozorio. Kao da su moji... Nisam mogao da dopustim da navuku prokletstvo na ceo grad... A nije meni što ću na doživotnu, tako su mnogi pravednici završili, nego meni je što neću moći da realizujem svoje životno delo. Molim vas da me razumete i svi da mi pomognete... Hoću jednom za svagda đavola sa Zemlje da proteram!!! Saznao sam i gde živi... Molim vas, nemojte sad da me prekidate!... Verujte mi, to je skroz jednostavno. On živi na četiri mesta u isto vreme. Ne bi bio đavo kad nas ne bi vukao za nos. Ali neće dugo! Pouzdano znam da se krije na 66 stepeni i 6 minuta geografske širine i dužine, kako sa južne, tako i sa severne strane polulopte, i istočno i zapadno od Griniča. Tu bi trebalo baciti nekih stotinak atomskih bombi, a onda... Pustite me, pustite!!!... Nisam završio!... Nije to svel!!!...

decembar 1998.

Šta te to čini srećnom subotom uveče

E, pa ta Lambra radi u fabrici. Pakuje neke kuglice praška za veš. Osam sati dnevno, šest dana u nedelji, 291 dan u godini, 10185,9 dana u životu... Traka vozi vrećice, Lambra ubacuje lopaticom. Često pevuši nekakvu pesmicu. Nekakvu molitvu. Nekakvu mantru. Monotonija...

- 'Di si sestro slatka? - dobacila joj je Devojka (Ž.) na ulici, pogledala ju je u oči i nasmešila se, i približila se, i nadlaktila se...

-O, 'de si, curo?! Eve me, s posla! Kako si mi ti?! - Lambrelino debeljuškasto lice se razvuklo u osmeh crva iz nekog starog crtanog filma koji nekoj ptičici liči na Frenka Sinatru, pa zato neće da ga pojede. Tako njih dve krenuše u život pogrešnim stranom puta, u pogrešnom smeru i pravcu. Tražili su novog prijatelja!

- Jesi li ti naš novi prijatelj? - uskliknula je Devojka (Ž.).

- Ne, ja sam Procenat! - odgovorio je procenat i produžio niz ulicu nestajući u maglovitim večernjim isparenjima koja mirišu na adrenalin, znoj, alkohol, marihuanu, grožđanu mast i neodoljivu potrebu za Reset-tipkom.

- Da li si ti naš novi prijatelj? - ljubazno je cijuknula Lambra.

- Ne... nisam, bre... ja... nisam... ko to kaže... ja ne, ne, ne i ne... nikako, oh yeah! - brecnu se devojka, od glave do pete obučena u sivo - ja sam... he-he... ja sam... ha-ha-ha... ja sam... uh... - pokušavala je još koji trenutak da dođe do daha, a onda samo odmahнула rukom i nastavila dalje, povremeno se kikitajući.

- Jesi li ti naš...?

- Da, da... - prekinu Lambrelu šmokljan sa ogromnim zulufima i Elvis Prisli frizurom - da, da... ja sam veza. Pođite za mnom! - pozvao ih je dilerskim gestikulacijama.

- Ali, mi samo tražimo našeg novog... - pokušavala je Devojka (Ž.) da izglati očigledni nesporazum. Šmokljan je terao po svome:

- Ovo je vaše - pružio im je nekakvu kovertu - toliko od mene. Ovo je sve što sam mogao da skupim. Stvarno, nisam imao više... Majke mi!

Dve izzbunjenice su uzalud pokušavale da dođu do reči. Verovatno ih je ovaj šmokljan pomešao s nekim. Još neko vreme se pravdao, a onda počeo da šmrkće, pa da jeca, a skoro je i zaplakao. Pilot suzu mu odnese vetar,

te reši da sačuva dostojanstvo. Požurio je preko parka suzdržavajući se od plača.

- Devojke su produžile niz nizbrdu nizbrdicu, ulicu u užem smislu te reči, pravi primer ovakvog put-o-bjekta. Njihove lakirane čiške skupljale su prskave flekice mokrog drumca. Polivači ulica upravo polivaše zakrpljeni asfalt koji je isparavao. Jedna devojčica je po prvi put u životu probala Trodone, ali to na drugom kraju grada, a na prvom: Jurnjava! Akcija! Neizvesnost! HAAAJMooo!!!

- Stigni ga Lambra!

- Stani, naređujem! Stani, kad ti kažem! Jebaću ti nanu naninu, kad te u'vatim!

Neki pripiti Kovertotmičar u zelenoj trenerci upravo je zgrabio zapečaćenu kovertu, koju je Devojka (Ž.) nosila tako kao da je u njoj velika para, nešto mnogo važno, revolucionarno, moćno-kaoljubav... Verovatno je mislio da je unutra velika para, nešto mnogo važno, revolucionarno, moćno-kaoljubav... Pojurile su ga kao da im je ukrao nešto kao veliku paru, nešto mnogo važno, revolucionarno, moćno-kaoljubav... Bežao je kao da im je oteo nešto važno... nešto... nije mogao da se seti tačno šta, bio je zauzet bežanjem obzirom bez glave...ili kako već...

Lambrela je iz džepa izvadila nekoliko kuglica za osvežavanje WC šolja. Da, te klikerčice je proizvodila njena matična firma. Bacila ih je lopovu pod noge, predhodno precizno nanišaniвши. Pao je napravivši luk u vazduhu, baš onakav kakav u stripovima obično napravi Bob Rock, kada ga uhvate u krađi kobasica. Iako je Kovertotmičar kapitulirao opruživši sve četiri po trotoaru, Lambrela je nastavila da trči. Valjda po navici, inerciji, da bi pre stigla kući, da bi pre smršala... Setila se možda da je još jutros zaboravila da zatvori vrata od frižidera, ili tako nešto... Uglavnom, tu pobeže iz ove priče iz neopravdanih i ničim izazvanih razloga. Za to vreme, Devojka (Ž.) zadigla je svoju majicu i pokazala kovertotmičaru svoje jako lepo izdiferencirane trbušne mišiće.

- Vidiš ovo, šonjo! Znaš ti da ja svako jutro uradim po 365 trbušnjaka, 52 skleka i pretrčim 12 kilometara! Posle toga se istuširam, popijem šumeću vitaminsku tabletu, pojedem paštetu od soje, meditiram, pa pogledam jutarnji program TV Aždahe. Nemoj, bre da ti polomim tu šonjavu facu. Mogu da te pojedem. Ko ima jake trbušnjake ima sve jako - uhvatila ga je za bradu i polako dizala sa poda - gde si ti video drvo koje ima jako stablo

a slabe grane?! A tek suprotno, a?... Beži da te moje oči nisu videle više. Jasno?!!!

- Jasno, gospođo pokradena, naprasno jasno, he-he! - šonjavo se nasmeši, pa pobeže kržljivim nožicama.

Devojka (Ž.) je produžila sama kroz karakteristično noćni mrak. Otvorila je zapečaćenu kovertu koju joj je onaj greškom tutnuo u ruke, a ovaj ukrao. U njoj je verovatno bilo nešto kao velika para, nešto mnogo važno... E pa, u njoj je bila još jedna manja i svetlije narandžasta, u njoj treća, još blede narandžasta, a unutra četvrta, poslednja, najmanja i bela (na dnevnom svetlu jedva primetno narandžasta). A u njoj: jedno veliko ništa. Ni na kovertama nije ništa pisalo. Samo na najvećoj, na mestu za adresu pošiljalaca, pisalo je SUEDE. Pocepala je sve kovertе. Ni sa unutrašnje strane nije bilo ničeg. Bacila ih je u najbližu kantu za otpatke u kojoj je bilo nekoliko zaslinavljenih maramica, tri zgužvane paklice cigareta, jedan tetrapak od jogurta, mašan papir od bureka i još mnogo stvari koje su sve zajedno bile adekvatno merilo njenog trenutnog raspoloženja. U ušima joj je odzvanjalo: SUEDE, SUEDE...

Stigla je domu svom. Uzela je Vujakliju... o... p... s... spi... sub... sudra... sudeto... nema! Uzela je filozofski rečnik... sud...sudbina...nema! Uzela je latinski rečnik... sudum... sudus... suesio... sufes... ni ovde! Uzela je francuski... suicide... suie... nema! Uzela je srpski rečnik... sudski... sulflirati... sujeta... pih! Brljala je i po nemačkom (turističko-ugostiteljski sa vodičem kroz Evropu)... su... sp... suppe... sudasien... sulze... cvrc-gevezen-zajn! Tražila je engleski, ali njega ni na vidiku. Ko da je u zemlju propao. Buka-preturaljka-po-knjigama probudila je njenog dedu:

- Šta tražiš? - zakrčao je hrapavim baritonom hispano-američkog tipa.

- Engleski rečnik - zapenušila je krvavih očiju, drhtavih ruku i rasčupane kratke kose...

- To je... a, da... kod Jovane sa petog... Vidi, možda je vratila. (ZEV!)

Uzela je baterijsku lampu i sa tavana donela kutiju starih knjiga. Nakon desetak minuta držala je u rukama jednostavan rečnik engleskog jezika za osnovnu školu, sa svega dve hiljade najvažnijih reči... suddenly... suffer!... suffer!... suffer!!!!...

- Pa, neću da se igram - prošaputa milozvučno - sad ili nikad! Idem da probudim komšiku sa petog sprata - bilo je tri posle ponoći.

Samo što je zakoračila iz stana, na stepeništu je primetila zgodnog upadljivo zelenookog mladića. Nosio je jaknu od lažne jelenske kože.

- Ja sam tvoj novi prijatelj. Čujem, tražiš me? - prijatno je prozborio - tako mi je drago da sam te našao - njegov narandžasti glas prohućao je vlažnim hodnikom, koji je obično mirisao na mokraću, ali sada kao da mu je baš on podario blagi miris mandarinin kora.

- Skanjaj mi se s očiju, imbecilu nijedan!! - razdra se Devojka (Ž.) pokazavši mu svoje trbušne mišiće - vi ste mi sve neki vajni prijatelji. Dolazite samo kad vam nešto zatreba. Ajde, m'rš!!!

HAPPY END (WHY NOT?):

- Koverta-otmičar koji je pobjegao iz čeljusti razjarene Devojke (Ž.) stigao je Lambru (koja je, setimo se, nastavila da trči kada je ovaj pao). Trčali su uporedo do njenog stana. Dok je otkjučavala vrata, polizao joj je znoj sa debeljuškastog obraza. Bila ja to jedanput-u-životu-romansa...

- Devojka (Ž.) tek je sledećeg jutra (čak još pre redovne gimnastike) obula papuče i donela pozajmljeni rečnik iz komšiluka. Na tenane je pronašla značenje reči SUEDE, koje joj je promenilo sumnjive tokove sudbinskih kanala.

- Iste noći, jedan mladi nadobudni pisac, za svojim stolom pretrpanim raznim rečnicima, završavao je svoju treću priču u novoj seriji polupis-meno-polupsihopatski-poludirigovanih čitaba. Toliko se zaneo da nije ni primetio da je na gramofon stavio pogrešnu ploču. Umesto neke engleske glamur-gitar-pop grupe, pustio je Tangerine Dream. Baš mu je prijalo... Bio je radostan... Bio je nasmejan...

9. novembar 1997.

Dva prema jedan za domaćina

Mali M. je u polju. On krađe maline. Jede ih. Musav je. Klopa ih. A kada mu se smuče - ubraće još. Saviće prednji deo svoje majice i napraviti od njega kengurovu torbu. Napuniće je malinama. Onda će otići sa njive na kojoj je vršio opisane proste radnje.

Ali! Život ne bi bio tako zanimljiv kada ne bi pružao iskrene izlive nepredvidljivosti. Vlasnik njive, Veliki V. prilazi Malom M-u koji mu krađe maline. Veliki V. vuče vučjaka sa sobom. O ramenu mu visi Vinčesterka, u ruci mu vila. mali M. se sledio od straha (tako da nema ni veliko slovo na početku rečenice) i samo što nije počeo da piški od zorta. Veliki V. prišao je Malom M. koji tek tako lagodno i nonšalantno čupa ono što je ovaj gajio čitave godine, zaradio žuljeve, reumu i splepljenu plućnu maramicu, opsednuto gledao u nebo, pažljivo proučavao godišnji meteorološki kalendar urađen po principu Borisa Koljčinskog, radio, brinuo, opet radio, pazio...

- E pa, ne može to tako! - tiho se razdra Veliki V. i ogromnim rukama odnese Malog M-a svojoj kući. Vučjak je pitomo mrdao glavom.

A u kući - gomile malina. U raznim vanhlama, kofama, šerpentinama, kadicama za kupanje beba... Mrlje od malina neverovatno podsećaju na krv. Cela kuća je isflekana. Mali M. se stvarno mnogo plaši. Lice Velikog V-a je namršteno. Neprijatna tišina. Vučjak umiljato cvili. Veliki V. uzima jednu kofu i stavlja je ispred Malog M-a.

- Evo ti, bre, dete! Na, najedi se koliko ti volja! Samo vas molim... Molim vas, nemojte da mi gazite sadnice - Veliki V. ima veliko srce.

- Ne, čiko. Ne razumete Vi mene - i Mali M. je progovorio - nisam ja toliko gladan. Ja kradem maline za džem.

avgust 1998.

Tramvaj zvani čežnja

I za dan selidbe tramvaj je bio krcat.

- Sklanjaj se, stoko. Prolaz, bre!!! - vikala je Elisa na ljude koji su se olimpijskim naporima pakovali, smanjujući svoju zapreminu, u korist povećanja gustune i sa neznatnim gubitkom pri isparenju mase. Elisa je iznajmila dva fizikalca, Vukovca, koji su joj pomagali pri ovoj selidbi, noseći njene preostale stvari, dva omanja ormana. Samo što su jedan deo ubacili do pola u tramvaj, Majstor je počeo da zatvara. Elisa se spretno uhvatila za ručku na vratima. Viseći na jednoj nozi, hitrim potezom užeta obuhvatila je i drugi neubačeni deo nameštaja, koji je poskakivao za tramvajem po trošnoj beogradskoj kaldrmi. Klimavi tramvaj svirkao je neku divnu melodiju, dok je stotinak metara ispred njega, jedna baba uzalud pokušavala da iz šina izvuče zaglavljenu granu za ogrev, koju je iščupala u već poprilično opustošenom Karađorđevom parku. Tramvaj ju je samo pipnuo pri minimalnoj brzini, ali je izgladnela i promrzla pala na nos i na mestu umrla, s verom u reinkarnaciju ili bilo kakav zagrobni život. Ma kakav bio - ne može biti gori od ovog. A i da ga nema - nije gre'ota.

- Možete to da spustite tu. Platiću vam kad na vrbi rodi grožđe - rekla je Elisa Vukovcima kada su stigli u njen novi stan na periferiji. Njen rođeni stan, pet puta veći i nebrojeno puta komforniji od ovog novog, oduzeli su joj nakon novih mučkanja u kaleidoskop zemlji. Vukovci joj pružiše svoju 'rapavu radničku ruku.

- 'Fala, sestro. Kad na vrbi rodi, a ti znaš gdi mo'ž da nas nađeš.

U sandučetu je našla plavi koverat. Kako su već saznali da je ovde iznajmila gajbu? I to kakvu! Celih jedanaest kvadrata, nužnik iza zgrade, kupanje neobavezno, grejanje sklekovima. Otvorila je plavi koverat.

Pozvani ste da 12. 1. u 40 minuta dođete u prostorije Vojnog odseka, ulica Njegova hiljadu druga, broj 12, radi zakazivanja ispunjavanja vaše patriotske dužnosti. Sa sobom poneti vojnu, zdravstvenu i partijsku knjižicu, ličnu kartu, vozačku dozvolu (ukoliko je posedujete) i ovaj poziv.

Neodazivanje na ovaj poziv se kažnjava!!!

OTADŽBINA TE ZOVE!

NIKO TI NE MOŽE USKRATITI OVAJ POZIV!!!

Od skoro su počeli i žene da zovu u vojsku. Nedostatak topovskog-tomahavkovskog mesa.

Pogledala je na sat. Bilo je petnaest minuta. Skoro da se privikla na novo računanje vremena, pri kome se izbacuju iz upotrebe male kazaljke i satovi digitronci. Zvanično obrazloženje je glasilo: prevelika potrošnja preko potrebne energije koje ove sprave bukvalno jedu! Naravno, iza toga je stajala dublja metafizička kadenca.

Iz frižidera (koji je naravno bio neispravan) izvadila je teglu AEROKREMA (krem od vazduha). Nije bilo hleba, ali pošto obožava slatko, nije joj teško palo.

A kada se slatko najela, krenula je da raspakuje stvari iz svoja dva ormančića. Oba su bila natrpana lego kockicama različitih boja, oblika i veličina. Danima je sastavljala različite delove nameštaja i aparata, pa ih ponovo rastavljala i pravila nešto novo. Uočavala je odnose, oblike, sličnosti, razlike... Vremenom, njen mozak je počeo da registruje i treću od tri osnovne boje. Nakon, u to vreme dominantnih boja crvene i plave, stidljivo je počela da se nazire skoro zaboravljena ŽUTA. Čekala je povoljan trenutak.

Nakon nekoliko meseci restrikcije pustili su im vodu na devedeset dva minuta. Stajala je nekoliko minuta ispred napuklog ogledala. Kada je primetila da je počela da joj raste brada, skočila je prema slavini. Znala je: sad ili sad!

Odvrnula je slavinu. Potekla je smrdljiva bronzana voda, hlorom maskirana u tanak jogurt. Buljila je u nju kao opčinjena. Stavila je ruku na slavinu. Stegla je iz sve snage. Kako je voda prestala da teče, tako je ona ostala ukrućena nekoliko narednih godina. Kao kip, kao zaleđena. Ali, pošto je reč o predivno dizajniranoj devojci, recimo da je bila zabombonirana... Kao bombona, ne kao bomba! Za nju je taj deo vremena bio preskočen. (videti priču "Ako pročitate ovu priču život će vam biti lepši" i pesmu "Ako pročitate ovu pesmu život će vam biti lepši", od istog autora) Probudite me kad sve ovo prođe! Teorija nekontinuiteta je bila ostvarena pomoću beskonačne brzine svetlosti u odnosu na brzinu vladajućeg mraka. Da je postojalo imalo svetlosti - ovo bi bilo nemoguće. Bitan je bio količnik. Šta god podelili sa nulom - dobija se beskonačnost.

Tih godina ljudi su jeli vlastiti rep i disali sopstvenim tragovima. Kretali su se pod uglom od osamdeset devet stepeni. Ulevo neparnim, a udesno parnim minutima. Govorili su u sebi, a mislili naglas. Elisa nije mogla čuti višegodišnju buku ispod svog prozora. Vodila se beskonačna rasprava o

tome da li su svi oni isti ili ne, bez potrebe da se dovede u pitanje njihova namera, funkcija i sposobnost.

Sa ponovnim uvođenjem te tramvajske linije postalo je sve drugačije. Tramvaj broj jedan ponosno je se jao varnice koje su podsećale na vatromet slobodnih ljudi. Narod se na slobodnim izborima ipak izjasnio za zabranu upotrebe lego-kockica i strogo kažnjavanje svakog ko ih, čak i iz nehata upotrebi.

12. novembar 1997.

Ako pročitaš ovu priču život će ti biti lepši

*čitati u sebi, u društvu slona
koji vam surlom okreće stranice*

Devojka čednog glasića i presijavajućeg tela i tog je dana praktikovala naporno kreiranje đubre kulture. Beše pravi remek-delotvorac, majstor svoga zanata. Njena plava kosica, dobro potkovani nokti, suknjica od lana, pogled sveže guarane... ah, prava divota... divnoća... izazov uličnih pelikana, poslastica u psovkaama čoškaroških prodavaca cigareta, melem na ranu svakom dobronamernom biću sa obe strane zemljine polulopte. Njen čarapčići-hod miluje brodski pod koji još uvek miriše na lepak i piljevinu. Umorna od rada blago odloži pribor. Utom uleće njena unuka.

- Bako! Kako da se pitam ko si?

- Probaj od pozadi! - prošaputa devojka glasićem soka od banane, negaziranog, nepomućenog, božanskog...

- Ali, bako!... Ali, bako, matora koko! Reci kako od pozadi. Ne umeti znam.

- Zašto pričaš tako, luče bakino? - pomazi unuci uši devojka izuzetno divno izvajanog sveta

- Bako, bako, prilika je takva. Sve je tako čudno. Život previše dobar je. Suza lice kvasi kad je obraz žedan. Duša ište boli kad je ljubav svrbi.

- Nemoj tako, luče unuče - zapijuka lepotica nad lepoticama, ponos priče ove. A tu se nečeg iznenada seti, te se vektorisa ka obroncima parkinga, gde auto parkirala, sad ga otključavala. Njeno sedište - sedište vozača - sva ostala tako, sasvim, sasvim prazna. Tu radio je krčao, radio je pevao, radio je pričao, tek po nekad šumio. Ta mašina žubori po cesti. Što vozila minutima, vozila je satima... Stala je... izašla u spolja. Uzela je jedno žuto mače iz trave kraj puta. Mazila ga je. Mače je počelo da prede. Vratila ga je u travu i odvezla se nazad.

Lilhipi su se tog dana delili besplatno.

7. novembar 1997.

Glupost je neuništiva

Sparna avgustovska noć lepi nam hladne znojeve. Šarena paleta dvonožnih oblika života, nezadovoljna dugogodišnjom aktivnošću svojih predaka, zamenjuje dan za noć... da, u toplim jaslama, to su tople jasle... Blejimo ispred Enigme reprezentujući elementarne čestice gomile koja valja lajt-motive: baš mi je dosadno... sraaanje... kako si?... kako na faxu?... koja dosada... ej, gde si, bre, čoveče?... šta ima?... ništa se ne dešava... 'ćeš na more?... ni ja... ...jebaću mu kevu, samo da ga u'vatim... a-ha... koji gol... kakav ljakse!... skroz super pesma...

Neko u društvu je kupio Chipsy sa ukusom grčke salate. Žvaćemo skrivenom halapljivošću - svako bi u sebe da nabije što više... gladni smo!

- Uuu, al' sam žedan! - kaže bilo ko od nas.

- Aha, i ja... Dobro bi legao bar neki sok.

- Bar neki?... Može Cedevita? Od kad je nije bilo!

- Kad već pominješ te proizvode sa onoga sveta, da znaš da bih sad fino zasladio jednim Kolombom!

- A ni ona torta Ledolina ti sigurno ne bi smetala, a vala ni meni.

- Pazi, nisam razmišljao šta smo sve izgubili tim ratom.

- A, zemnite Bronhi - lakše se diše?

- Jes' ali oni nemaju Odžaćara. Ne valja bez Odžaćalja!

- Pravo da ti kažem, ja ih iskreno žalim. Ja bih krizirala posle mesec dana bez Jafe i jedinog pravog Smokija iz Štarka...

- Ma, jadna im je ta država bez Plazme!...

Iznenada, tema razgovora puče nam kao balon od sapunice. Preko puta se nalazila zelena ograda izlepljena predizbornim horor plakatima, koja je razdvajala ulicu od gradilišta. Iza nje, na visokom kranu na mestu budućeg tržnog centra, jedan krakati dugokosi momak, izvodio je vešte piruete kao na cirkuskom trapezu. Svi zevnuše gore!

- Vidi šta tip može, jeee...

- To je onaj .O . Bolje ga ne gledajte tako providno, sve će nas pobije!

- A - a, dobra fora!... Pa ne može ovo sve da izvodi i da pamti lica hiljadu ljudi što ga gledaju.

- Ma, nikad se ne zna sa njim - ubaci se neka nepoznata zabezeknuta devojka - kažu da je rekao burazeru da samo napravi spisak svih koji su ga popreko pogledali dok je ovaj bio u zatvoru... A brat mu onaj mali, ne

znam kako se beše zove, što se sa svima zakačinje, lud... Pre neki dan ubo jednu malu makazama... nije htela da se ljubi sa njim...

I tu lagano opet skliznusmo na prethodnu temu, vratova nakošenih za četrdesetak stepeni, kljunova usmerenih ka nenajavljenoj predstavi.

- A stvarno, ne mogu da verujem da se već osam godina ovde ne prodaje Životinjsko carstvo. Sećam se, jednom ja kupim čokoladicu, otvorim, skinem onaj celofančić, kad ono na njemu zalepljena tvoja slika...

- U, znaš od kad smo još provalili tu foru! Ima i bedž da se kupi... A nemate vi pojma! Moja keva, kad je bila klinka, sličice su bile samolepljive. Čim su ih onako isflispapirisali, moglo je da se nasluti... ..beda... rat... sranje...

- A zaajeebite. Ne bih vala nikad prežalio krem-bananice, pa Grisine, Munchmallow... Pekabeline sladolede neću ni da nabrajam... već mi klizi voda niz jezik...

- Paa, jeste. Ali, ipak... Fruktałovi sokići, a?

- Misliš: s delano v naravo. A to je slovenačko, video sam, ima da se nađe.

- Bolje da nema. Roba iz uvoza. Kol'ko je tetrapak... sto marke, a?

- A što oni nisu ni čuli za Next d frut... budzi-budzi-budzi-budzi - krevelji se ona od malo pre nepoznata devojkica (i ona na prečac postade bilo ko od nas što proizvode nabacivlja), dok je onaj akrobata-robijaš sa dizalice privlačio sve manje pažnje.

- Ja kad sam bila klinka obožavala sam onaj Podravkin paradajz u plavim tubama. Stalno su morali da ga kriju od mene... pa koncentrat, nije zdravo da se onako jede... Ali ja uvek nađem. Zato i imam sad problema sa želucem. Kakve su pičke ispali. Napravili onako dobar paradajz, samo da mi unište varenje... Ma, genocid. Da je pravde to bi išlo za Hag.

- Vidim, prešli smo na slano. A ko se seća onih Evinih sardina?

- Da, da, kako da ne. Onaj crtać reklama sa moržom u popajevskoj majici! A tek sardine Beograd iz Rovinja, valjda. Možeš misliti?!...

- ...Nego, znaš šta smo zapostavili, a šta će morati godinama da oplakuju? Bonžitu, bre!

- Da, bre!!! - kratko će svi u glas.

- A koji je bolji: Rubinov ili Badelov?

- Nemam pojma! Kad se Badel prodavao poslednji put, išo sam još u osnovnu... Ali sam siguran da su se za piva ojadili debelo!

- Joj, znate šta sam se još setila?... Kiki bombone!

- 'Aj' dosta više. Ovo je previše.
- A Smogovci?! Tan-tan-tanan!... tanana-tana-nan!
- Čista kaubojština, a?... Tu stvar imaš od Brian Enoa, špica na B92... Ludnica! Serbia call! Human against killing! It sounds like junkies... against dope!
- Pa, da! Lako tebi da mi tupiš tu o devedes'dvojci kad se ovde hvata samo na tvom brdu.
- Lako, lako...
- Ne serite! A šta biste dali za jedan koncertić Kud Idijota!
- Bilo bi strava! Al' opet pogledaj, em imamo trista puta bolje bendove, em nam niko ne brani da slušamo njihove.
- U svakom slučaju, oni njihovi skotovi su mnogo veće paljevine i smradovi od naših.
- Ista govna! Ne zna se koji su gori. Ko zna kakvih ćemo se govana mi još najesti!... Joooj, eno ga onaj, silazi sa kрана. Daj da 'vatamo džadu dok nas sve ne ičepa ko dete zvečku!!!
- Šta vam je bre, ljudi? Šta tripujete? Nismo ga ništa dirali... A i vidite koja je masa ovde. Da l' će baš nas da spopadne... A evo i murije, nema frke...
- Koja si ti, bre, naivčina. Ne znaš ti kakav je to psiho... A i murija mu ništa neće, sad je postao njihov doušnik. Pomaže im da hvataju klince zbog tamo nekih pola džointa... To je zver na slobodi!
- Najebali smo!
- Jebali smo ježa...
- I čvorka...

Prestravljene poglede zabetonirasmo u pravcu .O -a. Spustio se sa kрана. Ležerno preskočio ogradu gradilišta. Još više nas je plašio i zbudljivo njegov izgled. Više je ličio na nekog friendly kolegu sa filosofije ili možda elektrotehlike. Možda kao kakav mladi talenat u Cip-u ili Microsoft-u. Nikako kao bezosečajna zver bez čestice milosti. .O samouvereno prelazi ulicu... Trenutak napete tišine... trenutak neprijatne šutnje... Oko hiljadu oka sa jedne i tačno dva sa druge strane... A onda!?!... Bežanija!!! Stampedo!!! Spasavaj se ko može! On opak, a nas petsto jadni sami!... Kao kada izgladneli lav pojuri čopor preplašenih antilopa, jurili smo glavom u zadnjim džepovima, ka pošti, Fontani, D.D. školi, belim zgradama... Kuku-lele! Svako je bio potencijalna žrtva. Mnogi su se saplitali, padali i bili nemilosrdno pregaženi. Ko je još mogao da misli na sudbinu svojih

drugara!? Vataj tutanj! Spasavali smo vlastita dupeta od razjarenog .O -a, svako oklevanje sigurno bi nas koštalo glave... Ko se još sećao nepomenu- tog Čokolina - kao da jedem veliku čokoljadu sa lješnjacima, krim Cipi- ripija - si čikilidi i lišnici, Baltazara, Medenog srca, Ledenih kocki?...

...svoje mesto u nepreglednom egzodusu nađoh i ja... iskustvo sa mnogo- brojnih donkihotovskih demonstracija pružilo mi je odličnu ispraksova- nost u ovakvim okolnostima... ipak, od pozadi me je neko zgazio na rub patike... to me je strašno usporilo... hitro izuh i drugu patiku i nastavih da bežim bos... uleteo sam u prvi ulaz iznad picerije Oaza... svaka sekunda utrošena za čekanje lifta mogla je biti fatalna... trčao sam skoro do vrha solitera... preskakao i po četiri stepenika... često posrtao... patike su mi se otimala iz ruku... adrenalin na overdrive-u... srce mi je pucalo... pluća me odvratno pekla... boleli me svi zubi... grlo me grebalo...

Phiii!... ala nešto odvratno smrdi!... Da se to nisam i bukvalno usrao od sraha?... Phiii!... ipak će biti da je nešto drugo...

Seo sam na jedan stepenik. Znoj se cedio sa mene - peckale su me iz znoj- jnih žlezda izlučene mineralne soli koje su dospele i do očiju. Prekrstio sam desnu nogu preko levog kolena i rukama skidao štroku sa pocepanih čarapa... Ipak sam ih izuo i bacio u ugao hodnika... Od silne prestravljen- osti, tek sam sad primetio da sedim pored otvorenih vrata nečijeg stana. Iz prostorije je kuljao onaj odvratni smrad. Pržena jareća crevca!... Bljak!... Iza vrata je gvirila debela domaćica. Znoj joj je lepio raščupane sede vlasi po čelu i vratu. Budza stisnutih u oblik bivoljih rogova nepoverljivo me je proučavala urokljivim pogledom. Iz divovskog mladeža na nosu rasla joj je ogromna dlaka.

februar 1998.

**Kada treba da uđem u neku prodavnicu
spopadne me neobjašnjiva trema,
kuće mi brže srca - dlane mi se znojevi**

To je taj dućan. Skromna svetleća reklama otkriva natpis INTELEKTUALNE USLUGE. Srećem tablu na ulazu. Na njoj je čitko ispisano:

“Čemu se zamarati - izrađujemo umesto Vas:

Posvete za rođendanske poklone

Domaće i pismene zadatke iz svih predmeta

Donosimo sve vrste teških odluka

Popunjavamo priznanice i formulare

Udvaramo se Vašem budućem ljubavnom partneru

Biramo Vaš omiljeni fudbalski klub

Čitamo knjige i novine po izboru

Menjamo film u foto-aparatu

Glasamo na izborima i referendumima

Rešavamo jezičke nedoumice i porodične probleme

I JOŠ MNOGO MNOGO TOGA...”

Uđoh da pitam kog sam oblika, kakvog sam ukusa, šta mi pripada i kako se vezuju pertle.

19.3.1999.

Užegla revolucija

Radim kao liftboj. Imam četvrtastu kapicu i crveno odelo. Ulazi rezignirana mušterija.

- Uh! Kakav, bre, maler! Koja drskost! Ali, šta uopšte da se radi?... Dvanaesti sprat, molim...

Pritiskam dvanaesti.

- Jel' vidite vi šta nam ovi rade? Ne mogu, bre, više! Prevršila dara meru! A i šta bih ja sam mog'o da uradim. To je problem svih nas. Krajnje je vreme da se već jednom tome stane na put... Opet, najgore od svega je komplikovanost te cele situacije. Šta god uradio, cena ti je previsoka, a opet ti se sve izvrne ko čarapa. Da trpiš - ne ide više, da se ozbiljnije pobuniš - mora neko da strada... A i da trpiš, isto ti se 'vata - opet se strada i strada... zeznuto se živi... Ni da se dogovorimo lepo, a i ne znaju ljudi... Stvar je takva da... da... kao da hoćete nekome da poklonite hemijsku olovku, a ujedno i da napišete posvetu na njoj tom istom hemijskom... I nema vađenja patrone.

- A kada biste je napisali nekom drugom olovkom?...

- Normalno, podrazumeva se da za pretpostavku drugu olovku zanemarujemo. To je samo alegorija, kako bih rekao... A i ko još piše posvete na samoj olovci?... Ne bi se ni boja primila. A i nije neki poklon...

Sprat tišine... Razbih je ja.

- A kada biste na stvari gledali ovako... Recimo situacija nije tako komplikovana kao sa tim olovkama. Pa i ništa nije baš tako paradoxalno. Poredimo je sa drugačijim slučajem... Uzmete jednu kasetu i treba da presnimite neku pesmu sa jedne strane na drugu. To opet izgleda nemoguće ako upremo baš tako direktno. Ali, jednostavno, snimite na neku drugu kasetu, pa sa nje na onu famoznu drugu stranu... Snimak bi bio nešto lošiji, ali dooobro...

Stigli smo na dvanaesti. Otvaram vrata. Gospodin promrmlja nadrkano i izađe. Ni petoparac napojnice.

Spuštam lift u prizemlje.

18.3.1999

Naučila ga je da vozi bajs a on nju da pliva

Ima jedna slikovnica. U njoj reka. Na obali reke dizalica. Dizalica istovaruje rudu sa broda. Dizalica utovaruje rudu u vagone. Ispod rude koja je u vazduhu nalazi se drvo. Ispod drveta je klupa. Na klupi njih dvoje suprotnoga pola.

-Šta ti više voliš: koh, griz ili sutlijaš? - pita ga.

-Teško pitanje, ali recimo, koh.

Poljubila ga je u nos.

-A da li ti više voliš... u stvari šta više voliš: kim ili susam? - pita je.

-To mi je još teže pitanje. Da lupim, neka bude kim.

Poljubio ju je u bradu.

Jedan poljubac oslobodi šest kalorija. Ukupno su izgubili dvanaest.

Deca mogu jednu slikovnicu da gledaju po ceo dan. Čim naučiš da čitaš postaje ti nezanimljivo.

Slikovnice su kratke.

20. 3. 1999.

Sve je otišlo u kurac

I šta tu još ima da se priča?!...

21.3.1999.

Pa rade ljudi svoj pos'o

Žmrk je voleo Izabelu. O, kako je samo Žmrk voleo Izabelu!... A i Izabela je volela Žmrka. Da, da, da, da, volela Žmrka. Ali! Iako je ova iskrena i nadasve nesebična ljubav trajala godinama, Žmrk i Izabela vodili su je tek na platonskom nivou. Stid, protivljenje njene majke, nedostatak samopouzdanja, Izabelini kočeci kompleksi usađeni od u ovoj rečenici već pomenutog roditelja, Žmrkov strah da je ne povredi, nesrećno raspoređene zvezde, nepovoljni klimatski uslovi, psihosomatski poremećaji, loši termini radnih obaveza ove nesrećne veze...

Ipak! Sada su zajedno. Sami. Noć je i oni sede na klupi u parku "Tri heroja". Prijatan letnji vetrić mami toplotu-oko-srcatost, ali i posledicu poremećene ekološke izbalansiranosti - gomile crnih bezopasnih buba, tvrdih krckavih oklopa, koje obožavaju svetlo i mesta za dobre izlaske. Žmrk je prošle nedelje konačno odužio dug volimoteotadžbininašoj. Već za sutradan u podne i deset rezervisao je let za Lisabon preko Podgorice i Minhena. Iz Portugalije se nikada (se nikada se) neće vratiti! Šest godina prikupljao je novac za lažni slovenački pasoš i portugalsku radnu vizu. Godinama je lomio jezik učeći portugalski. Tako nešto se ne sme propustiti! Želeo bi da mu kasnije dođe i Izabela. Lako će smuvati da je prime za stalno, samo da on tamo malko pusti korenje. I Izabela bi da ode, ali to ne sme da prizna ni samoj sebi, a kamoli Žvrku. O, kako bi Izabela želela da je sada u parku "Tri heroja", a da već sutradan prolazi kroz Arco Monumental da Rua Augusta, ili da šeta pored Marvao zida, a ako stigne možda i da se popne na najveću kulu Palace Pena-a. Kao da već vidi dvorac od peska koji drobe talasi Atlantskog okeana, za večeru dobar tapas sa nogu, čupitas za suvo grlo i dobro raspoloženje, zarazni smeh bez stida... Jedan jedini poljubac promenio bi sve. Tek jedan malecni trenutak godinama potiskivane spontanosti. Šteta, stvarno šteta što do toga nikada neće doći. Bilo bi to... ili ipak, šta je ovo? Da li me to moje sposobnosti identifikacije događaja varaju?! Kao da oni... oni... oni... pa oni kao da bi da se poljube. Najednom, sve barikade se sklanjaju, lanci pucaju, planine se pomeraju! Kao u starim crno-belim filmovima, ljubavnici polako približavaju usne jedno drugom, anđeli odapinju strele. U pozadini kao da se čuje zavodljiva muzika džez orkestra iz tridesetih godina koji seje raspoloženje na palubi broda linije Portimao - Kazablanka... Ili, čekajte malo!... Predivni glas,

suptilna harmoničica, nevino razlaganje na akustičnoj... Kao da su to Madreus! Da, Madreus!... ALI - NEEEE! Kakva šteta! Kakvu su sad priliku propustili igrači...

- AaaaaAaAaHh!!! - zaurla Izabela. Šta je sad pa to? Ko je to? Da, da, da: neka nevaljala crna bubetina upravo je aterirala sa obližnje svetiljke pravo pod Izabelin brus. Žvrk je zbunjen. Šta li joj je? Samo sam hteo da je poljubim. Zar joj je majka ugradila toliko snažan super-ego? Matora veštičeta! Kako da je smiri? Krivi sebe, sve je upropastio, nije trebalo da je dira. Ona urla! Trese se!...

Iznenada, uleću dva policajca.

- Š'aa 'e, nasilniče?! Prepadaš cure po parkovima, a? - BAM! (pendrekom u bubreg - palica se obavića oko Žvrkovog struka) - Ti si, znači, taj siledžija!

- ŠLJANG! (pendrekom u kičmi).

Izabela je šokirana čitavom situacijom. Ne može ni da progovori. Ovo je već previše za njeno krhko nevino srce.

- A ti mala, šta si blenula? Može jedan poljubac za oslobodioce! Mmu-mmu-mmu! - pući svoje policijske usne.

A u policijskoj stanici:

- Udriudriudri! Priznaj za one kompjutere što si ukrao iz Železare!!!

- Priznajem. Priznajem. Sve priznajem! - kričao je dok ga je podrumski mrak šibao teškim peškirimama natopljenim nekom štrokavom vodom.

- Priznao je! Štikliraj!... Priznaj za ona šest silovana maloletna lica tokom maja u Tvrđavi.

- Ali, ljudi! Pa to je nemoguće. Tada sam bio u vojs... - udriudriudri! - priznajem, dobro dosta, priznajem...

- Štikliraj! Priznao je!... Priznaj da si...

A negde oko pola devet ujutru:

- Priznaj da si podrivao sistem i pozivao na protivzakonito rušenje postojećeg ustavom zagarantovanog sistema, te da si se podrugivao radnicima sekretarijata unutrašnjih poslova, a što je naročito izišlo na videlo u tvom pisanom delu "Pa rade ljudi svoj poso".

- Priznajem. Sve priznajem! Gde treba da potpišem?

- U redu. Idi kući. Za sada si slobodan. Ako te neko šta pita, pao si niz stepenice... 'Si čuo?!

Žvrk je te noći saznao mnogo toga o sebi...

Tesno je stigao na onaj avion u podne i deset. Nije bilo nikakvih problema sa pasoškom kontrolom. Ispod maske od modrica i podliva mogao je da bude bilo ko, pa i čovek sa slike iz pasoša od tri i po hiljade maraka. Portugalija je topla, ali Izabelu nikada više nije sreo.

februar 1999.

25. avgust

- Jeeebote. Ovo mi je sad stvarno poslednja cigareta u životu! - ovim rečima već tradicionalno svakog 25. avgusta, ostavlja pušenje čovek sa hiljadu imena. U Italiji poznat kao Đanzoza Hansoni, u Americi Hajkl Zordan, u Kini Zorao Hao, na bliskom istoku će se odazvati ako ga oslovite sa Hasan hadži Zoranlija, u Južnoj Africi sa Zerson Hansela, dok će se sasvim neprimereno za ovo podnevlje, u Srbiji zvanično zvati Zoran Hans...

Nas nekoliko drugara sedimo u njegovoj bašti na Plavincu i halapljivo jedemo ogromne, tek ubrane jabuke. Vratili smo se sa bazena na Jugovu. Osećamo najprijatniju vrstu iz bogate plejade nijansi svepostojećih umora, koža nam se ljušti od sunca, oči su nam krvave od hlora..Dok kroz vinovu lozu kraljevih vinograda gledamo kako se Dunav davi u vlastitoj vodi, slušamo domaći pop i pijuckamo neko kvalitetno bugarsko pivo koje je Hansolopulosova majka donela sa jedne od šoping tura... Eva Braun, Minstrel, Veliki prezir, Kristali... Kako je zgodan pogled na boso poslepodne odavde. Odavde????!!! Da, da, odavde... Baš žalim ljude koje je sramota da se prepuste čarima domaćeg popa... Uživanje u melanholiji... Vojvodina!... ono malo piva nam udara u gladne stomake, odatle se odbija u umorne udove, pa u glavu iz koje nam cure pohovane reči koje ovoga puta nemaju ama baš nikakve veze sa politikom, mrzovoljom, bolešću, obavezama...

Van Hanstenova baba donosi šopsku salatu. Jedna činija, sedam viljušaka... Paradajz, krastavci, crni luk, paprika, sir (nikako rendan, već viljuškom zgnječen), zejtin, sirće, so i prijatno vam bilo... ...Jarboli, Popcycle, Lutke, Kanal Tvid... Umaćemo hlebom u onaj soc od šopske.

- To je onaj paradajz što si ga ti doneo - kaže Hansliuština.

- U, super! Znači, ipak se primio u tvojoj bašti, iako je iz saksije - oduševljava me.

- Koji paradajz? - bespretenciozno pita Matorry.

- Stvarno. Gajiš paradajz u sobi? - ciknu Žile.

I Gazdina dignuta obrva traži odgovor.

- Ma, duga je to priča. Prošle godine sedimo Mariya i ja u bašti poslastičarnice na Fontani. Bio neki kraj maja, oko jedan sat po podne. Menjaju se smene u Gimnaziji i Tehničkoj, gledamo mlade naraštaje i

tipujemo na životne puteve pojedinih primeraka, branimo se od cijukavih cigančića kume kume daj pedes' para, i sve to uz suptilno draženje čula ukusa: tulumbe za zaslađivanje, limunada sa kuglom sladoleda od malage za odslađivanje, šampita za novi napad slatkišćosti, krempita i boza za trežnjenje, pa ajd' još po minjon ... Kad je uživanje preraslo u preterivanje, da platim... Kaže ona poslastičarka, 47 dinara. Gurnem ja ruku u džep, izvadim pare... Prebrojim, ono tek 33 dinara. Pu, majku mu! A mogao sam da se kladim da sam imao bar još jednu novčanicu krupno od 18 i po dinara... Reko, izvinite, nešto sam se preračunao. Fali mi još 14 dinara... Nemam stvarno sad, doneću... mogu samo ovo crno ispod nokta da vam dam...

- I kakve ti to sad veze ima sa ovim paradajzom iz šopske? - smeška se Dudić, a iza glave mu zalazi Sunce, kao oreol neprimeren fanatizovanim skepticima, koji ne veruju ni da postoje skeptici.

- Čekaj, da čuješ do kraja... Kažem joj, onako u zezanju, mogu samo ovo crno ispod nokta da vam dam... I ona prihvati foru i stavi na jednu vatru ono malo prašine da preda gazdi zbog manjka u pazaru... Sad već možete da naslutite šta je bilo dalje... Prošlo skoro godinu dana od tad i ja odem jedno jutro da kupim burek... Kad sam došao na red, uzmem jedan sa sirom, ona radnica me pogleda pažljivo i kaže da odem iza, hoće gazda da razgovara nešto. Mislim, sad će da me ubije, zapamtio još od prošle godine, em nisam platio, em sam se rugao onim crnim ispod nokta. Stvarno sam preterao... Gazda se ljubazno pozdravi sa mnom... Znači kuler, ti su najgori, da l' da pobegnem?... - već me skoro niko i ne sluša, ali nema veze - Kad on uzme jednu saksiju sa nekom biljkom i pruži mi. Kaže, ovo je tvoj paradajz. Ono crno je bila neka sićušna semenka, ja je zasejao da vidim baš šta će da izraste. Prošle godine, kaže, rodilo oko pet kila. To je i više od onog tvog duga. Još ću i da ti zapakujem neke kolače... I odem ja tako šlogiran od zabezекnutosti. U jednoj ruci mi saksija sa paradajzom, u drugoj kesu sa kolačima, u zubima burek... Nisam imao gde da ga zasa-dim, pa sam ga doneo ovde zbog bašte...

- Ne verujem! - kaže Dudić, koji je jedini izdržao da me pažljivo sasluša do kraja.

Don Hansinjo je zapalio još jedan Laki.

februar 1999.

Priče o Milenku iz pivnice

PRVA

Milenko zove telefonom. Neko se javlja i on po disanju shvata da taj neko ima blagi lik.

- Dobar dan. Molim vas nekog koga tražim.
- Pogrešan broj. Ovde neko blagog lika.
- A, ništa onda. Oprostite. Do viđenja.

DRUGA

- Ima nekih petnaestak dana kako nisam izlazio u grad - kaže Milenko
- ne mogu, odvratno mi. Depresija. Odem tamo, blejim.
I ode Milenko na livadu da gaca po blatu.

TREĆA

- Ej, srao sam danas tri puta - kaže Milenko - razboleo sam se, leđa me bole. Gledaj! Skroz dovde. Kolena me bole. Imam temperaturu. Kašljem. Suv kašalj. Poginuo sam totalno. Izuo sam se.
Eto, a mlad čovek!

ČETVRTA

- Oooovaj. Ne, nego mnogo mi smešno kad ste vas dvojica...

PETA

- Kaže on meni: Milenko, ti si jedna kontraverzna ličnost. Doduše, to i ima smisla.

ŠESTA

- Ha-ha-hA-HA - smeju se Milenko i HahahaHans.
- Ej, danas sam se mnogo iznervir'o. Nigde nisam mog'o da nađem tolike patike za mene - kaže Milenko i čita Zabavnik od korice do korice - i na kraju sam naš'o. A i nisu skupe.

SEDMA

- ...I odem ja te noći u hitnu, čisto da vidim šta mi je. Kad u čekaonici, molim te, jedan pijani ludak. Gleda me, gleda. Pa me pita, onako odvrat-

nim glasom: Jael', sa ti iz Albanije?!... NE, nisam iz Albanije. Kako me iznervirao! Pita: Adakle si? Ja kažem, odavde. Šta on ima da zna. Baš i nisam hteo da kažem da sam iz pivnice.

SEDMA I PO

- Kuka, jo' što me boli noga. A ja mu kažem, a šta to mene briga što te boli noga. I to što kažeš, reče, pa se učuta.

OSMA - ALI NE I POSLEDNJA

- ...A neki se tu nešto šlogirao, pa mu došli i žena, i ćerka, i zet, i sin i unuka. Dere se ona žena: Ijuu žaeeno, a samo je tako sedeo, ko i uvek, glaed'o onu dramu što bila, i samo odjednom, tek t'ko... A i ovo vreeme, bree!, kaže jedna druga. A meni... pao neki mrak na oči, 'ću se onesvestim, srce mi preskače, ne mogu da dišem, 'ću se ugušim. A onaj pijani pored mene samo uzdiše glasno: gronf, grooanf, grrompff! Pa ustao da ode, a kako su ona staklena vrata na hitnoj, a on - bam! kroz ono staklo, pa opet - tras!, ono lupa!... mis'iiim stvaaarno!...

zima 1998-99.

Novogodišnja

Kasno proleće. Moja prijateljica i ja sedimo na brdu iznad grada. Vidimo maketu Smedereva, minijature zgrade, ljude - mrave, automobile - igračkice, Dunav i pola Vojvodine. Posle podne je, i kao jedno, uživamo u toplom vazduhu, mirisu pokošene trave i ostalim privilegijama, u stvarnosti divnim, a u ovakvim pričama - patetičnim kičericama. Bubice nam sleću na glavu i odelo. Ne ubijamo ih. Atmosfera nema nikakve veze sa hladnim novogodišnjim danima kada shvatimo da nas niko ne voli jer nas niko ne zove na doček, kada hladna košava prolazi kroz nas kao fin pesak kroz zidarsko sito, kada je sneg blatnjav, kada osnovci u pismenim zadacima nazivaju to agregatno stanje lapavicom, kada sve funkcije organizma smanjujemo na najniži nivo, kada sa svima moramo da se žvalavimo pri čestitanju, kada smo melanholični, kad se ne zaljubljujemo, kad ništa nije kao u kasno proleće na brdu iznad grada.

- Znaš onu foru - priča mi ona dok razmišljam kako mi se sviđa način na koji sedi na travi - skoro mi je burazer ispričao. Kaže, bio neki kralj i imao tri sina. Klasika, znaš. I taj kralj imao jednu žutu ovcu koju je mnogo, mnogo voleo. I desi se tako da ta žuta ovca negde pobegne. Uzalud su svi iz njegovog kraljevstva pokušavali da je nađu... I odluči kralj da pošalje najstarijeg sina u beli svet da pronade tu žutu ovcu. Kaže mu da ima dve nedelje da je nađe, a ako ne uspe, neka se ni ne vraća kući... I ovaj ode. Prođe dve nedelje i on se ne vrati... Ne, ne, nemoj da me prekidaš!... Pozove kralj srednjeg sina, da mu tri nedelje da nađe njegovu omiljenu žutu ovcu, ali se ni on ne vrati... Samo sad mi ne upadaj u reč, molim te!... Pozove on najmlađeg sina i da mu mesec dana da nađe ovcu. Čeka kralj, čeka, ali ni posle dva meseca, ni posle tri godine, nikada više nijedan sin mu se nije vratio... A i nije neka fora, a?...

- Paaa, da - kažem ja i razmišljam o tome kako mi se sviđa što joj kosa baš pod tim uglom pada u oči.

- Sinoć sam se napila... - nastavlja ona - ...a nisam se napila, ali meni malo treba. Nisam pila od Nove godine ništa. Popila sam dva piva, i to Jelen. A ono mi mnogo jako. Imam ja i listu omiljenih piva. Domaćih. Prvo mi je Nikšičko, drugo Pečko, a treće Jelen. To mi je prva liga piva. A posle ide Zrenjaninsko, pa Jagodinsko... njega nešto ne vole mnogi, a meni baš ima neki ukus ananasa... Onda Vršačko, a ono ide ko voda, a brzo ti udari u

glavu... Pa tu je onda Pančevačko, pa Novosadsko... A njega sam pila samo jednom, na ekskurziji u trećoj godini, pa i ne znam baš... To je druga liga... A onda idu piva za odvikavanje od pića... Beton liga... Prvo na toj listi, znači najgore pivo je Stork, to je ono iz Rodića, na drugom je Zaječarsko. Ono vodi ogorčenu borbu sa Valjevskim. Onda je BIP pivo. To je ko voda. Mogu tri da popijem, a da ne osetim ništa. I na poslednjem mestu najgorih piva je Lav. Ono ima šanse da uđe i u drugu ligu u sledećoj sezoni, ha... A ima i Niško. To nikad nisam pila, a moj čale je bio u vojsci u Nišu. Kaže da je to baš najbolje za odvikavanje od piva. A čula sam i za Temerinsko i, i... i još ima neko vojvođansko, znam da ima neka dobra grupa iz tog grada, a ne mogu da se setim koje beše... Mmmmm... Ma nije ni bitno...

- Dobro, nema veze - kažem ja i razmišljam kako se simpatično mršti dok pokušava da se seti.

- U suštini, lista i nije baš savršena, pošto su to samo glavna piva tih pivara. A imaš ti, na primer Zaječarsko - Pils plus, koje može da konkuriše i za neko od boljih mesta u drugoj ligi. Onda, Pančevački Weifert, strava vopi... Zanimljivo je to. Da, da. Čudni su putevi mokraćni, što reče onaj... A imam ja i listu omiljenih kiselih voda. Ali ta lista nije baš nešto. Nisam sve pila. Na prvom je... u stvari, na prvom su Vrnjci. Na drugom Knjaz Miloš, pa Heba... To su super kisele vode. Karađorđe je tu i tamo, i nema neki ukus, ni dobar ni loš, a malo lošije su Mivela... Dobro, ona je malo lošija. A najgora je Rosa. Od nje mi je nekako muka. Baš mi se nimalo ne sviđa, a nekima je baš super. Ali nisam, kažem, sve pila. Ne znam kakve su ona Milan Toplica i one dve, kako beše... Prohor i Prolom... Te nisam pila... Baš mi je prijatno ovde. Lep je ovaj Dunav. Jedva čekam da još malo otopli pa da idemo na kupanje. Ja sam oduvek želela da treniram vaterpolo, ali to nigde nema za devojke. Čula sam na Radio Indexu, dok je još postojao, jedan aforizam, u onoj emisiji Oblak u bermudama. Kaže da žene ne treniraju vaterpolo zato što bi bilo previše lopti u bazenu... Pazi ono. Gledam sve ove ljude što idu gradom. Samo nešto pričaju, samo brbljaju. Samo da nešto pričaju. Samo da ne ćute. Ne znam stvarno što bi rasipali toliku energiju. Kad mnogo brbljaš rasipaš ogromne količine energije koje bi mogao da usmeriš na ostvarivanje nekog pametnijeg cilja. Šta ti ljudi samo nešto drobe? Melju ko prazna vodenica. Stvarno bez veze. Svako bi da kaže nešto drugo što misli, nešto najdublje što oseća ili hoće, ali uvek pričamo neke nebitne stvari... bez veze! Svako u toku

života izgovori određen broj reči. Kada istrošiš sve svoje reči, dođeš do samog kraja života, zar ne?! I tako dok brbljaš sve si bliži svojoj poslednjoj rečenici, sve si bliži smrti... Kad bi znala koliko mi je još rečenica ostalo do kraja, ja bih stala na pretposlednjoj i ćutala bih dok mi život ne dosadi, a onda bih rekla: do viđenja, sve vas volim, 'ajde zdravo, vidimo se u sledećem životu...

- Pa to ti baš i nije jedna reč - kažem ja i uživam u tome kako se ona igra prstima i travom - a šta bi bilo kada bi ti ostala poslednja reč, a moraš nekog da upozoriš, da mu spasiš život?...

- E, što si dosadan. Šta me pitaš takve gluposti. To je šta bi bilo kad bi bilo. Što bismo trošili vreme na pusto brbljanje. Ti bi da samo rasklapamo o glupostima. Ja ne volim da bez veze trošim energiju na trabunjanje, a baš ti o tome pričam sve vreme... Jao, setila sam se kako se zove ono pivo... ..Ufff! Evo, opet sam zaboravila zbog tebe. Ćuti malo... - ona baš simpatično trabunja - ...nego da ti ispričam šta mi je pričala jedna koleginica sa faksa. Mnogo luda priča. Ona kaže da se to desilo nekom tipu, a posle sam na B 92 slušala jednu priču Milete Prodanovića koja je skoro ista. Ne znam ko je tu koga skinuo... Priča mi ona kao, ima neki Stoned Face, tako ga zovu. On je iz Kladova ili Zaječara... Ne znam tačno, možda je i iz Negotina. Nije bitno. A on je neki tip koji se baš nikada ne nervira, 'ladan ko špricer. Zato ga i zovu Stoned Face. I vraćao se on iz Beograda, a pošto mu je voz polazio za nekih četrdesetak minuta, kupio je neke novine i neki Munchmallow da gricka, pa otišao do neke kafane da se ugrije, pošto je to bilo oko neke Nove godine. I sedi on i pijucka neko pivo, kad dođe neki i pita da li je slobodno, pošto su svi stolovi u kafani bili zauzeti. A Stoned Face skroz kulerski, karakteristično za onu njegovu tradicionalnu flegmatičnost, samo klimne glavom i nešto promrmlja. Sede oni tako, kad ovaj što je tu seo uzme onaj Munchmallow, 'ladno ga otvori, uzme jedan i još na vrhuncu bezobrazluka ponudi Stoned Face-a njegovim rođenim Munchmallowom. Ali Stoned Face se uopšte ne iznervira nego samo uzme jedan. A i neće da se kači, znaš, tu su ipak sve oni najveći džulovi, znaš kakvi su oni oko stanice... Prođe malo kad onaj tamo uzme još jedan komad. Stoned Face se ni tu nije iznervirao, nego uzeo još jedan, da mu onaj smrad ne pojede još jedan. Kad je malo posle uzeo još treći komad, onaj mu uzme i onaj poslednji, zgužva i onako iznerviran baci onu kutiju na pod i ode. Ovaj Face se samo malo zamisli i nastavi da

čita. Baš ga briga, neće da nasedne na neke jeftine provokacije. Čita on još malo novine i kad mu je ostalo nekih petnaestak minuta krene on na voz. A kad je ustao i obukao jaknu, ima šta da vidi. Na podu njegova kutija Munchmallowa. On je u stvari jeo od onog tipa... Ja sam se valjala kad mi je ona ispričala. Nisam mogla da verujem.

- Ne seeeee... - kažem ja zbunjeno, a pola koncentracije mi popunjeno mislima o tome kako mi se sviđa način na koji gubi dah dok priča trista na sat.

- Ma nije to još ništa. Da znaš tek šta su mi pričali Buci i Hans. Neki njihov drugar bio u Beogradu i seo u onu pivnicu na Terazijama, onu ispred Hotela Kasina, gde imaju ono bavarsko HBH pivo, znaš gde?...

- Aha, da, da, znam - odgovaram joj, a razmišljam o tome kako mi se sviđa na koji način su joj izgužvane cipele. To mnogo govori o karakteru ljudi.

- E pa, tu je on seo i poručio jedno vopi - nastavlja ona, a mrak polako pada na nas, u suprotnom bih se spretno bacio na nju kako bih je svojim telom zaštitio od naglog i jakog udara mraka.

- I šta je onda bilo? - namerno je prekidam.

- E, baš si bezobrazan. Stalno me prekidaš. Ne mogu od tebe da dođem do reči... Slušaj dalje... Nije se ni pena slegla sa krigle, kad mu neka starica sa druge strane bašte nazdravlja svojom kriglom. On gleda, šta će, nazdravi i on njoj. Prođe malo, kad baba opet nazdravlja, i to novim pivom. Kad pre popi, razmišlja ovaj, i opet joj nazdravi. Kad je prošlo neko vreme, dolazi konobar i traži da naplati. Kaže, četrdeset dinara. Kako tako mnogo, iznervira se onaj... Ovo nije više Stoned Face, znaš... Pa lepo, kaže konobar, i ona starica je pila na vaš račun. Onaj poludi, iznerviran, samo što ne razbije sve. Pogleda, baba otišla! Objasni on onom konobaru da je to neka zabuna i krene da juri babu. Stigne je tu na ulazu u Knez Mihajlovu i razmišlja, što nije neki muškarac da mu zube razbije. A baba onako pri-pita, vidi, nema kud. Ovaj put joj nije uspela fora, pa počne da se izvinjava. Kaže, ide da donese pare i da mu njenu tašnicu kao garanciju da će da se vrati. Vрати se taj dečko u pivnicu i sve objasni konobaru. Ovaj kaže da nema problema, valjda zna da ovo nije prvi put da baba tako nekog zavrće. Nastavi onaj da pije ono pivo, preselo mu, već se i ugrejalo. Čeka on, a babe nema, pa nema. Kad, priđu mu tako dvojica. Dobar dan, dobar dan. Vaše isprave. Mi smo policajci u civilu, evo naše legitimacije. Šta je

sad, onaj samo što nije počeo da plače od muke. Da on njima ličnu. Šta Vam je to u onoj torbi? Pa, nemam pojma, nije moja, znate baba pila pivo, pa pobegla, nije platila, ja da joj platim, pa torbicu dala da ne pobegne, zbunio se taj tip. Aha, pričaj ti to nekom drugom, keze se oni murkani. I uzmu onu babinu torbu, stave je na sto pivnice i polako otvore. A u torbi?!?!... Svi se zgladaju frapirano. Ne mogu da veruju!... U onoj babinoj torbi, ni manje ni više nego... žuta ovca!

25. decembar 1998.

Što reče moj drugar Stripi u nekom njegovom stripu o Joci Hibridu ako ne shvatite ovu priču nikada nećete uspeti u životu

Tog nenormalno vrućeg avgusta roditelji su mi bili u selu, a brat na moru, tako da sam uživao u slobodi, ali sam morao sam sebi da kuvam, perem sudove i zalivam prašumu cveća na terasi. Prethodnog dana pekao sam neke, šta li su, valjda neke pogačice sa sirom. Prao sam od vrućine već usmrdele sudove. Držao sam u penušavoj ruci pleh koji je zadržao pravilne obrise poda pogačica. Oduševljeno sam buljio u pravilne figure opsesivnih boja i reljefa. Pravo umetničko delo savremene plehofske produkcije. Sunder natopljen penom postepeno je grebuckao ostatke sa pleha.

septembar 1998.

Pegazov nastanak i pronalazak užeta

- Karte!... Vašu kartu, molim!... Hvala!... Ima li još ko bez karte?! - balavio je melanholični konduker u lažnom beogradskom metrou, negde na pola puta od Karađorđevog parka do Pančeva.

- N... ne... ne... nemam! - zapijukao je Pijuk.

- Kazna ti je pet banke, pa ti sad vidi. 'Češ da platiš il' da te izbacimo? Razmisli. Sa' ću ja... Dalje, karte molim!... Nemaš... Dobro, će kupiš sledeći put... - oprostio je nekom namrštenom skineru.

- Dakle?! - vratio se za koji sekund.

- Pa... pa... ne... nemam... kako da ka... ka... kažem... j... ja...

- Stani, majstore, stani!!!

Zaškripale su kočnice. Od naglog kočenja jednoj babi ispade ćureći batak iz ruke, dok je jedan pijani neobrijani neobrijanac solidno naguzio neku debelu kuvaricu studentske menze, koja je toliko bazdila na znoj da ceo vagon beše utonuo u hipnotički dremež koji bi pojačan ravnomernim truckanjem i jednoličnim klaparanjem šina.

Pijuk izađe iz voza u tunelski mrak. Pripio je svoje žgoljavo telašce (obavijeno neuglednim prnjama nalik na celofan za uvijanje poklona) uz zid tunela i čekao da isprekidano svetlo prestane da ga zaslepljuje. Krenuo je polako da napipava kroz mrak spotičući se o pragove šina. Zvižduckao je norvešku himnu. Vazduh beše oštar i vlažan. Ta atmosfera ga je podsećala na bivšu draganu i njene butine. Rešio je da odspava pre nego što nastavi. Želeo je da je sanja. I sanjao je kako joj spušta ruku nisko, nisko, nisko... nikad kraja... njene noge bile su dugačke, hladne i tvrde kao, kao... šine po kojima se nešto kretalo, zaškripalo i TRAS! lupilo ga pri minimalnoj brzini. Njegovo uvo je zakrvarilo. Beše to dresina koju je vozio neki balavac.

- Šta je bre, kretenu?! Jebem li te baš u to tvoje dupence maleno! 'Si tu našo da spavaš, a?! Izem li ti 'lebac!!!

- M... mo... ggu... li s... sa v... vammma?! - zacvrkuta Pijuk.

- Pi, pi, pi... pitaj šefa! - ismejavo ga je balavac. Dresina je imala kabinu na zadnjoj palubi. Pijuk uđe.

- Do... d... dobar d... dannn!

- Ko si mi sad pa ti?! - zabrundao je šef koji se приметно dosađivao. Kancelarija je bila raskošna, prava direktorska. Šef je imao samo boxerice

i majicu na kojoj je nekada (dok nije poprilično izbledela) pisalo: Who do you think you are?

- Ja... j... ja s... sam Pi... ju... ju... juk...

- Šta hoćeš Pijujujujujuće?

- Ni... ni... nis... sam j...ja... Pi...ju...ju...ju...ju... ne... ne... negggo... j... jj...

Posle dvadesetak minuta šef je shvatio kako je Pijuku ime. Nakon dvadeset i dva minuta Pijuk je slučajno uhvatio svoj lik u ogledalu i zapazio da mu uvo visi kao mašna. Stegao je zube i nastavio sa pričom.

- Mo... gu... guli s vaaaamm... ma?

- Nadam se da ćemo na obostrano zadovoljstvo ostvariti odlične bilateralne odnose i međusobno poverenje, toleranciju i obostranu saradnju, ali samo pod jednim uslovčićem!

- Khh... k... ko... jjim?

- Da svojeručno pokrećeš dresinu još ovo parčence puta. Tu smo već na izlazu iz tunela, nije problem! A ako slučajno staneš... moj paž će ti otkinuti vrat i mesto njega ti ugraditi panj.

- Mo... že... e!

Dok je drukao polugu za pokretanje dresine Pijuk je razmišljao: Život je težak. Život je golo govno. Život je ponekad lep. Život je nesnosan. Život je skroz crvljiv. Život je oker. Život je zubobolan. Život je prdotvoran. Život nešto smrdi. Život je život. Život je upregnuti konj. Život je mazga koja lipše. Život je usnuli jogurtopijac koji ka svom dosadnom poslu maglovitim jutrom hita... Ufff, što je ovo zamorno! Ko da je to Pančevo na kraj sveta. Do sad sam mogao da stignem i do Lajkovca, a kamoli da pređem ovo parčence tunela... Uf, bre... Ovo je nenormalno (u mislima nije baš mucao). Uhhh... Puf... Pant... Zadih...

- Ka... će... kra... ka... kraj... da sti... ti... tignuemuo? - pitao je izbezumljeno.

- Sa' će, bre! Od tebe sve zavisi!

Vozio je još nekoliko sati. Ruke su mu krvarile.

- Do... dok... lle? - kolabiravao je.

- Ti mora da ne znaš - kikota se šef sa prozora kancelarije zalivajući cveće

- E, blago tebi... Ovaj voz vozi u mestu. Odluči kad ćeš da staneš, he!

11. 11. 1997

Ajme meni ajme meni

Od kada znam za sebe, prosim. Odlična lokacija - centar Minhena. Po-
begli smo iz Beograda čim je brod počeo da tone. Mi pacovi! Mama me je
ostavljala još kao bebu na nekim kartonima, a lova samo pljušti. Napravim
neku očajničku facu - love još više. A ispod maske od lažne bede - raz-
bibriga, opuštenost, nirvana, mesečina, mesečina, joj, joj!... Da sve bude
još bolje - bogalj sam. Obe noge su mi paralizovane. Kažu, zato što me je
rodila tetka, a ne majka, a otac mi je i ujak... Odličan marketinški potez!
Pokraj mog radnog mesta u svakom minutu prođe bar stotinak ljudi.
Obično uvek različiti, provincijalci, naivčine. Bar jedan baci po koju
marku, znate. Na sat - šešet marke. Opružim se tu i po petn'et sati na
dan, pa vi vidite - devetsto kermita na dan. Ludilo! Da kažem da radim
dvadeset dana u mesecu - osamn'et 'iljade marke. Godišnje - deset meseci
- sto osamdeset 'iljada. A ona dva meseca - provod: Trinidad i Tobago,
Azurna obala, Švajcarski Alpi, Polinezija, Srebrno jezero...

Dobro, nije baš sve tako idealno. Ima to svojih peripetija. Pada kiša, vetar
ume tako da udari u kosti. Najgore od svega su socijalni radnici. Dođu s
murijom, 'oće da me ubace u tamo neki sirotinjski kamp... Ali, pobegnem
- imam invalidska sa friziranim motorom, idu i do devedeset na sat, a
kako sam samo apsolvirao gradski slalom - to je šou!

Kako lep dan! Sunčano, a pirki neki vetrić. A i evo ga jedan humanista. Iz
daleka vidim da će nešto da udeli... Znao sam, evo prilazi!

- Ustani! Hajde, ustani! Odmah! - odjednom poče da me cima ova
prokletinja.

Jezik mi se vezao od zbunjenosti. Da li misli da ga blefiram? Pa ja sam
stvarno bogalj! Kako da mu?...

- Hajde! Hodaj! Miči se, strvino!

Već nas okružuje radoznala grupica ljudi. Vidim im u očima da me žale,
ali niko da skupi muda da spreči ovog ludaka.

Oborio me je! Ijaaooj! Prosule mi se sve pare po celoj ulici.

- Ijao. Ljudi, pomagajte. Hilfe! Hilfe!

- Dosta je bilo! Pustite jadnog čoveka! - osmelio se jedan čičica. i ostali
mrmljaju negodujući.

- Ti, matora starkerlo, ćuti!... Diž' se strvino! - sad me već i pridiže, uspinje
na noge... Kako da mu dokažem? Kako?!

- Hodaj! Hodaj! - lupa mi čuške po glavi.
- Hodaj! - zapeo ko mutav. Udara me pesnicom po licu. Kako bih želeo da stvarno mogu da hodam. Da mogu da pobegnem.
- Policija! Aaaa! - vrištim očajnički. Gomila ljudi se okuplja. Niko ne sme da mi pomogne.
- Hodaj, stoko. Mrdaj noge! - podupirem se uz jedan izlog, vučem noge prema prevrnutim kolicima, uporno me šutira na drugu stranu. Lice mi je sasvim krvavo. Od silnog straha čini mi se da mi se noge pomeraju. Drhtim celim telom. Pa to nije drhtanje! Ja stvarno mogu pomalo da pomeram noge. Mogu da napravim i po koji nesigurni korak. Da li mi se to priviđa od bola?
- Vidiš da možeš - pomaže mi onaj, sada mnogo ljubazniji.
Hodam, hodam, pravim korake, pomeram noge. Pa ja stvarno mogu da hodam. Ja sam, u stvari, oduvek mogao da hodam. Kako mi to ranije nije palo na pamet. Baš sam i mogao da probam. Mama mi je rekla da sam bogalj, i ja sam joj verovao. Ja sam normalan.
Gomila aplaudira. Neznamac se klanja. Jedna starica briše suze maramicom sa izvezenim grbom pokrajine. Mogu da hodam! O, ne. Ne, ne, ne! Samo to ne!!! Šta ću sad?! Ajme meni, ajme meni! Jadan ja.

19. mart 1999.

Kako je Sima ubio Gagija

Kako je Sima počeo da truže – preludijum:

Sima je prišao zbunjenom Gagiju za Novu godinu. (Baš na Fontani. Tu kod izloga Galerije Ninić. Trajao novogodišnji koncert. Bila je pauza između Kristala i trubača. Razglas je pevao Edith Piaf. La Vien En Rose.)

I pružio mu nešto kao hleb natopljen mlekom. Drži ovo. Progutaj!

Što, bre? Čekaj... Ko si ti?

Uzmi, bre ovo! Progutaj, dok mi ne ispadne.

Gagi uzme zbunjenošću zbunjen (baš-vala).

Šta je to?... Ko si ti?... Šta će da mi bude sad od ovog?

Ništa. Samo ćeš da umreš!

I Gagi se zgrči i prevrnu, a noge mu na gore ko u smrznute ptice.

Ranije istog dana:

Sima parkira bajs ispred bioskopa "Svetlost" i ulazi u prodajni objekat broj 6 smederevske Ishrane. Dajte mi jednu cikoriju da ubijem Gagija.

Izvolite. Petnaest dinara.

Tog jutra:

Vraćam se ja rano po ledu i snegu iz kafane. Ostao sam u Gnjurcu do sedam. Slušali smo Trifa (konobar) i ja remixe Stone Roses-a, dok je Shomy Woodman (legenda smederevskog DJ-isanja) spavao iskrivljen na fotelji. A ljudi idu na pijac. Pecaroši i penzioneri i šljakeri i ludaci. Stigao hleb. Stigle novine. Zasleypljuje sneg belinom raznih talasnih dužina.

Neko kućence. Nije ni štene ni matoro. Cvili, ja ga pozovem... Ono se igra. Stavim ga na rame. Malo se uzvrpolji pa sklizne niz leđa i ispadne mi. Pa malo udari, ali malo, sa te visine malo. Mojih leđa. I cvili, a ljudi misle da sam ga bacio ili šutnuo. A to je bilo slučajno.

Pa mi se prikenja. Pa ne izdržim, nego iza jedne zgrade.

Moram da teram kevu da mi skuva jedan čaj od cikorije, to zatvara.

A govno se puši.

Još koji dan ranije. Tu pred sam kraj polugodišta u školama:

Jednog dana jedno čitavo odeljenje se posle škole nije vratilo kući. Roditelji se isekli. Direktori i nastavnici prejeli se knedli što gutahu jadni. Ništa policija, domar, detektivi... Čudo jedno...

Tek sledećeg jutra sva su se deca vratila u školu. Jutro je bilo hladno, belo, ali vedro. Lepo.

Na pitanja gde su bili, samo bi odgovarali:

Pa ovako. Vodopija ili, ovaj, divlji radič, da, jeste radič... ili cigura, jeste. A latinski *Cichorium intubus*... To je višegodišnja zeljasta biljka... i... iz familije je *Asteraceae*... ovaj *Asteraceae*... Ne, ne šapuće mi on... Nisam ništa, evo.. Dobro... Ona je visoka od 30 do 150 centima... dobro santimetra, centimetara... Koren repast, kao repa... Listovi su zeleni, goli su i, ovaj, lancetasti, režnjeve ima duboko nazubljene... cvetovi su u glavicama i plavi su. Raste pored puteva, na nekim utrinama i na nekim drugim zapuštenim površinama, kao korov. Ima je rasprostranjene u Evropi. Onda, zapadnoj Africi i, mislim, i severnoj Africi. Od korena se spravlja cigara. Da cigura, a šta sam ja rek'o kroz rek'la (ako je žensko)? Ovaj, mogu listovi da se jedu kao salata. I to je to...

Inače, sva deca su bila dobro i psihički i fizički. Krvna slika zadovoljavajuća, osim one male što je i onako vazdan bolešljiva.

avgust 1998. (+4)

Spjalica ding dong

E, neću da idem u vojsku! Ne, nikako! Neću da ubijam nikog zbog tamo nekih sumnjivih igara. Ima ko hoće. Nije problem. Neće država da ostane bez vojnika. Neće da propadne zbog mene. Ali ja, ne - nema šanse. Pušku nema da uzmem u ruku... DING-DONG! ...Jao, neko zvoni... Da nisu pozivari?... Uf, dobro je. Komšika traži malo šećera u prahu... Ne, ne, kažem, neću nikog da ubijem. Znam, stvari nisu tek tako crno bele. Ali moje je da budem nešto drugo. Svako ima svoje mesto i u Platonovoj državi. I-hi-hi, kad je još čovek to napisao, pre dve i po hiljade godina... Imam nežne ruke. Moje je da radim nešto drugo. Inače, ja sam cvećar, specijalista za orhideje. Siledžija, agresivaca i sasvim poštenih vojskoljuba imate na svakom koraku. Ja sam cvećar, gajim cveće, molim lepo... DING-DONG! Uf, ko li je sad? Da gvirnem kroz špijunku. Neki fini čikica. Sigurno je neki čaletov prijatelj.

- Dobar dan.

- Dobar dan.

- Da li si ti Floran Cvetković? - neznanac ubacuje jednu nogu u predsoblje i vadi neki sablasni spisak.

- Ne, n-ne. To je, ovaj, moj stariji burazer. On trenutno... odsutan je znate... U Novom Sadu je, studira.

- Ma, nije valjda. Tuc-muc, a? Misliš da ćeš opet da nas nasamariš na istu foru, jebem li ti dandalo detinje!

- Ali, kako, šta?!...

- Znamo da ti je brat već u vojsci. Hajde, nemoj da pravimo pizdarije. Uzmi pribor za ličnu higijenu, dokumenta i obuvaj se...

Bežim u kuću. Joj! Otvaram tajni poklopac na podu spavaće sobe. Ne dam se tako lako. Ko se lati mača... Onaj me juri. Čujem korake. Još neki su sa njim. Vala neće oni mene... Nikog ja neću da ubijam zbog tamo nečeg... Vadim iz tajne pregrade sanduk. Pajserom ga otvaram. Sklanjam piljevinu sa vrha. Sve spremno. Uzimam mitraljez. Stavljam metkove na sebe... Neće oni! Evo ga ovaj matori pozivar... DAGA-DAGA-DAGA! Jebò sam mu kevu. Ostade crkotina... Evo još nekih, čujem kako trče uz stepenice... Vojna policija. Tu će dobro doći jedna granata! U zaklon! BRRROAMŽ! Neću, bre, da idem u vojsku ni po koju cenu. Neću da ubijam!... Slegla se prašina. Pa onaj mrda! Revolver. PAM! Mrtav je... Nešto je šušnulo.

Komšija - smrad gviru kroz špijunku. On me je i ocinkario. BANG! Mrtav je.

Sad ću da se zabarikadiram. Evo, čujem i sirene. Stiže i murija. Sve ću da ih potamanim. Neću u vojsku. Neću nikog da ubijam...

Ostaću ovde ako treba i dvadeset godina. Na sve ja mislim. Imam i zalihe. Neću u vojsku. Hoću da budem slobodan.

7. mart 1999.

Ja sam pokusni kunić

Čuka, čuka, kljuca, lupa... Nešto već duže vreme udara o staklo prozora. Šta je to, bre? Nisam izdržao, probudio sam se. Četiri i petnaest izjutra. Oči otvaram prstima. Na radiju The Smiths. Uživancija. Bar me je to odobrovoljilo da ne popizdim. Ustao sam. Na okviru prozora, sa unutrašnje strane, mala lasica. Jedva desetak centimetara dugačka. Mužjak. Tako mali, a nije mladunče. Lupa o staklo kao zbunjena mušica. Otkud on u mojoj sobi? Da mu otvorim prozor, poginuće sa sedmog sprata... Htedoh da ga uhvatim i vratim negde u prirodu, ali je on počeo da grebe i ujeta. Ej, pa to boli! Dođe mi da ga ostavim tu i nastavim da spavam, ali šta ako me iz straha napadne tokom noći. Čuo sam da jazavci i lasice napadaju direktno muda.

Uzeću jedan kavez, strpaću ga i furam... Koji kavez da uzmem? Jedan mi je tu pri ruci. Na naslonu stolice. Ali, ne bih da ga prljam. Čist je, njega sam planirao da obučem sutra. Otvorim vrata garderobnog ormara. U njemu gomila fino naslaganih, ispeglanih i uštirkanih kaveza. Svi još mirišu na Bohor i WD sprej... Na radiju Stone Roses. Baš fino!... Uzmem jedan stari kavez, obično ga koristim kad idem na basket ili fudbal. Znači, retko. Jes' da je pun raznih rekvizita, ali će se naći mesta za jednog jadnog patuljastog lasicana. Samo da ga pustim negde u prirodu. Krenem da se prišunjam prozoru. Pa, gde je nestao? Nema ga nigde. Ispod kreveta, police, stola?... Nema ga nigde. Uplašio se, mora da je iza ormara. Moram da ga nađem. Može da me napadne!... Šta me ovo sad snađe! Spava mi se... Pa, gde je više?

Baš me briga. Idem ja da spavam. Na radiju su Thindersticks...

22. jul 1999.

Nedelja popodne u pola pet prazne su ulice...

Otkad sam postao najpropaliji propalitet među najpropalijim propalitetima, bejahnuh sebi objavio tri uslova koji mi očigledno obezbeđuju vlastitu beskrajnu sreću. Prvi - da me ne boli nijedan zub, drugi - da je nebo otvoreno plavo i konačno treći - da sam se tokom jutra (koje kod mene počinje od podne pa na više) dovoljno iskenjao za taj dan, te da mi to dok nisam u kući ne stvara nikakve probleme.

Prolazim pored kafane Gurman, vidim, ide mi u susret neka nakežena polu-prijateljica mojih roditelja. Primetila me je. Kao, sve je super, fino dete, iz fine porodice, pametno, ljubi ga majka...

- Dobar dan - nasmešim se po protokolu.

- Dobar dan, sine, pozdravi mamu - ispod oka joj vidim močvaru malograđanske krutosti. Možda preterujem, ali mi se čini kao da mi preti da slučajno ne izneverim njena očekivanja. Već me vidi na putu preko faksa i vojske do posla, svadbe, štancovanja muške dece - svežih vojnika, jalovih poseta, komšijskih svađa, rođendana, razvoda, do sahrana, novokomponovanih slava, dočeka, penzija, TV Dnevnika, aktivnosti u Mesnoj zajednici, bolesti, nije bilo rata, koji Ćuruvija?, šetnji sa prekrštenim rukama na dupetu, sa glasačkom kutijom mesto glave... TV bingo, Nedeljom popodne, klanje svinje, Dozvolite da se obratimo, đinđuve u kredencu, u se i u svoje kljuse, stomačina, nebeski narod ima nebeske čuvare, šaka Bensedina da poveruješ, može i Diazepam, ajvar i pindur, pihtije, TV Pink, Banja Koviljača, Era Ojdanić, Minimax, sto godina mature... StOP! E, baš neću!!!

Kad sam napravio još koji korak do bivšeg L.A.-a, primetim da mi nešto fali. Valjda od nervoze nastale prethodnim meditacijama. Do sad sam tako beskrajno srećan hodao ulicom... Vrpeljim se sve nešto, neki andrak mi remeti to sveto blagostanje... I ukapiram ja tako - nešto mi se stomak naduo. Okrenem se iza - ona žena ode uz brdo, na pristojnoj je daljini. Preko puta neki alkosi piju pivo ispred prodavnice. Na krovu - neka baba jede TV antene - prijatno. Niko neće čuti!... I ja tako pustim suro jednog žuću da se zatreslo staklo od izloga one Godominove prodavnice pića...

Nastavim blaženo se smeškajući, beskrajno srećan što niko ni ne sluti koliko bi me njihovi instrumenti registrovali kao ljigavog, odvratnog i nekulturnog - virus u mehanizmu, koji im ne da da mirno pajke.

19. mart 1999.

Ni njeno carstvo nije od ovih svetova!

- Da nisi ti možda princ? Poznat si mi nešto - proučava me suptilno.
 - Jesam, samo mi je glupo da to ističem, misliće ljudi da sam uobražen i da se hvalim - prosipam joj iz duše pepeo.
 - Lepo je to, samo to ti je velika odgovornost - zamišljeno će ona puštajući drugi album Belle & Sebastian.
 - Odgovornost je stvarno velika! - cedim nostalgični glas kroz zube dok udišem i izdišem kamerni vazduh ispuštenih vekova, vekova zamkova, aždaha, viteške borbe, vekova realnih neprijatelja, religijskih nedoumica, gramofonskih ploča, čistog vazduha sa rosnih detelina koja tada imaše i po pet listova.
 - Jeste, jeste... - simpatično klima glavom dok pali džoint.
- Brzinom zvuka, pristižu prvi akordi Belle & Sebastian u MP3 formatu, dok ispijam još jednu čašu Sangrije.

31. jul 1999.